RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

GLOBII LUMINOŞI DIN FOTOGRAFII

Explicații fizice şi paranormale

Ediția a doua

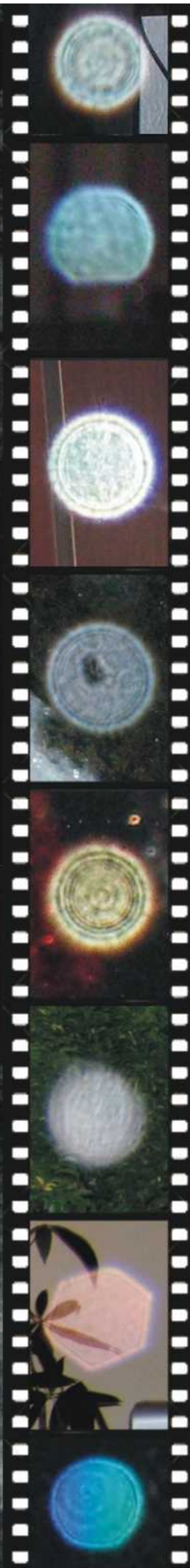
SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2014

Colecția MANIFESTĂRI ALE SPIRITELOR

Spre deosebire de alte enigme ale Pământului, acum avem în față un mister cu totul „original”: este deschis tuturor oamenilor de pe întreaga planetă, în timp real şi fără a putea fi deformat sau mistificat de autorități. Misterul globilor luminoşi din fotografiile ce vă aparțin vi se adresează direct pentru a-l rezolva chiar dumneavoastră, fără intermediari. Este un eveniment nemaiîntâlnit până acum în istorie, la care suntem martori şi participanți.

Cartea de față vă explică ce sunt globii luminoşi şi de ce apar neinvitați în fotografiile personale.

SPIRITUS.RO Bucureşti, 2014

Ing. Răzvan Alexandru Petre

GLOBII LUMINOŞI DIN FOTOGRAFII

Explicaţii ştiinţifice şi paranormale

Ediţia a doua, revizuită

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2014

Colecţia
MANIFESTĂRI ALE SPIRITELOR

NOTĂ la ediţia a doua, Bucureşti, 2014:

Toate pozele sunt prezentate în culorile originale. Cartea se poate tipări pe hârtie în alb-negru fără a pierde din valoarea informativă, cu excepţia planşelor în culori de la pagina 35-36.

Prima ediţie: Braşov, 2011

Coperta cărţii prezintă diverşi globi de lumină
surprinşi de fotografi amatori
(poze din colecţia www.spiritus.ro)

Tehnoredactare: Răzvan-Alexandru Petre

ISBN 978-973-0-10202-4

CUPRINS

Cuvânt înainte

Prezenta carte a luat naştere într-un mod firesc, în urma acumulării unui număr imens de fotografii speciale, publicate în site-ul autorilor Nina şi Răzvan Petre, la adresa www.spiritus.ro. Sunt speciale pentru că prezintă - în plus faţă de ceea ce se aşteptau operatorii aparatelor de fotografiat să obţină - nişte „pete" sau cercuri luminoase care nu ar fi trebuit să apară. S-ar zice că ceva sau cineva a dorit să le strice pozele realizate cu atâta grijă. Departe de a fi un fapt izolat şi neimportant, acest fenomen generează lent, dar sigur o adevărată **revoluţie în gândirea omenirii**. Pe întreaga planetă, oamenii descoperă în propriile poze acest gen de forme luminoase inexplicabile. Numărul apariţiilor stranii creşte de la o zi la alta, obligând atât fotografii amatori implicaţi, cât şi forurile ştiinţifice să caute o explicaţie plauzibilă. Nu este suficient să dăm vina pe defectele aparatelor, pe inabilitatea operatorilor sau pe alte cauze fizice la îndemână! Dacă lucrurile ar fi fost atât de simple, nu ar mai fi fost nevoie de găsirea altor cauze.

Cartea pe care o aveţi în faţă vă expune ce se ştie până acum din punct de vedere ştiinţific, cu rezervele şi contraargumentele de rigoare. Este prezentat şi punctul de vedere spiritualist, împărtăşit de mulţi cercetători ai fenomenului, ca şi de autor. Faţă de alte cărţi similare (încă prea puţine în librăriile româneşti), veţi găsi aici un plus de claritate, viziune generală, conexiuni cu alte arii de interes şi, mai ales, informaţii inedite. Toate acestea fac din acest volum un reper bibliografic solid pentru cititorii dornici de informare de calitate.

Mulţumim tuturor celor care ne-au trimis fotografii cu sfere luminoase. Fără sprijinul lor, probabil că această carte nu ar fi apărut.

Răzvan-Alexandru Petre
Braşov, 30 noiembrie 2011

1. Despre „globii de lumină”

Am botezat cu numele de „sfere de lumină”, sau „globi luminoşi”, ceea ce mass-media de limba engleză numeşte „orbs” – un termen deja consacrat. Ele sunt acele pete luminoase de formă circulară (sau de altă formă geometrică ori neregulată), uşor transparente, care apar inexplicabil în fotografii, din ce în ce mai frecvent. Anomaliile optice nu sunt vizibile cu ochiul liber în momentul fotografierii şi nici nu se identifică obiecte sau substanţe care să le fi provocat. Oameni din toată lumea, de diferite niveluri educaţionale, profesionale, culturale, găsesc în propriile poze de amatori sau profesioniste astfel de imagini stranii, care le provoacă emoţii profunde. Când ne confruntăm personal cu acest fenomen, ne punem întrebări fundamentale, de tipul: «Numai mie îmi apar asemenea globi luminoşi sau şi altora? Care este cauza? Apar la oricine? De ce nu apar tot timpul? Pot să le provoc la dorinţa mea?» etc.

Iată un exemplu, în *foto 1.0-1*, unde doi globi luminoşi foarte vizibili au apărut inexplicabil într-o poză de familie.

Foto 1.0-1 Doi globi luminoşi apăruţi în mod inexplicabil

Publicăm în carte o serie de fotografii reprezentative pentru acest fenomen mondial, care provin atât din propria noastră colecţie, cât şi de la cititorii site-ului nostru www.spiritus.ro. Prin acest site pe Internet încercăm să educăm publicul românesc în privinţa fenomenelor paranormale, cu accent pe latura spirituală în general şi spiritistă în special. Pe lângă numeroase articole şi filme instructive, găzduim în paginile site-ului SPIRITUS o vastă galerie de fotografii cu sfere de lumină.

Nu am ezitat să publicăm fotografii primite prin email, realizate de cititorii noştri de pe Internet, luându-ne măsurile de prevedere care se impun. Avem o mulţime de fotografii garantat originale şi deosebit de expresive. Considerăm că este important să strângem cât mai multe dovezi şi date esenţiale despre acest fenomen, iar pentru aceasta avem nevoie de o bază largă de studiu. Fenomenul globilor de lumină nu este strict individual, adresat numai unor oameni aleşi, ci tuturor oamenilor de pe planetă. De aceea, prin folosirea fotografiilor cititorilor nu doar găsim un sprijin pentru studiul nostru, ci chiar ne îndeplinim o datorie de onoare de a pune ordine în mulţimea de aspecte neclare ce au apărut până acum.

Iată un alt exemplu, în *foto 1.0-2*, unde subiectul fotografiei devine parcă mai puţin important decât prezenţa stranie a unor globi transparenţi în prim-plan.

Există puţină literatură serioasă publicată în lume despre globii de lumină, în timp ce pe Internet circulă o gamă largă de explicaţii. Împărtăşim ideea că, în multe cazuri, aceste sfere de lumină ce apar ocazional în fotografii sunt **entităţi spirituale** (pe scurt, **spirite**), invizibile în mod natural, care doresc să ni se facă vizibile în anumite circumstanţe. În paginile acestei cărţi aducem argumente pentru acest punct de vedere. Plecând de la această viziune, fenomenul capătă o importanţă deosebită şi merită să fie considerat mai mult decât o simplă ciudăţenie optică. Este şi motivul pentru care am realizat această carte, străduindu-ne să aducem atât informaţii ştiinţifice, cât şi informaţii spirituale.

Foto 1.0-2 Globi luminoşi transparenţi, mai spectaculoşi decât subiectul propriu-zis al pozei

1.1 Cum descoperim sferele luminoase?

Antropologii relatează că băştinaşii din triburile izolate, privindu-şi pentru prima dată fotografia propriului chip, nu se puteau recunoaşte în ea. Aveau nevoie să fie **învăţaţi să se vadă** în poză. La fel se întâmplă cu persoanele care privesc superficial globii luminoşi, pe care i-au fotografiat chiar ele. Trebuie să privească atent aceste poze, ce conţin un mesaj secret.

Prin urmare, la început, omul neinformat nu este înclinat a le da importanţă, mai ales atunci când globii apar foarte rar în pozele sale şi nici nu ies prea mult în evidenţă. Abia când devin supărător de evidenţi şi din ce în ce mai frecvenţi omul începe să îşi pună întrebări şi află că li se întâmplă şi altora, fiind un fenomen

realmente special. Un rol util îl joacă şi Internetul, unde se poate găsi o cazuistică bogată. Mulţi români au aflat despre acest fenomen chiar din site-ul nostru, amintindu-şi apoi că deţin şi ei, în propria arhivă fotografică, unele poze prezentând sfere de lumină. În felul acesta, colecţia site-ului www.spiritus.ro a crescut de la an la an, îmbogăţind zestrea de cunoştinţe a publicului.

Iată un exemplu, în *foto 1.1-1*, unde globii luminoşi nu pot fi ignoraţi atât prin numărul lor, cât şi prin faptul că acoperă subiectului pozei.

Foto 1.1-1 Uneori, abundenţa globilor de lumină este copleşitoare, acoperind subiectul pozei

Apariţiile globilor în fotografii ne pot frapa pe două căi: fie le fotografiem chiar noi, ceea ce ne face să ne punem tot felul de întrebări şi să experimentăm cu aparatul foto, căutând tot felul de condiţii favorizante pentru apariţia lor; fie le observăm în pozele prietenilor, colegilor sau pe Internet, entuziasmându-ne împreună cu autorii lor. Odată ce luăm cunoştinţă despre ele, nu mai putem să le trecem cu vederea. Ceva sau cineva ne dă ghes să aflăm mai

multe. Este şi motivul probabil pentru care lecturaţi aceste rânduri: progresul cunoaşterii, găsirea sensului ascuns al lucrurilor...

Descoperirea sferelor în pozele personale poate parcurge mai multe faze psihologice. Treptat, de la un simplu disconfort vizual provocat de petele luminoase, trecem la acuze de neglijenţă la adresa fotografului, apoi la reclamaţii către producătorii sofisticatelor aparate digitale, invocând apoi efecte optice sau prezenţa unor particule de praf ori picături de apă, iar când niciuna dintre acestea nu reuşesc să dezlege misterul, acceptăm ideea că globii luminoşi ar putea reprezenta o formă necunoscută de energie. Când, în urma unor analize raţionale, recunoaştem în aceşti globi luminoşi o voinţă şi o inteligenţă proprie, nu putem decât să concluzionăm că ei sunt mai mult decât nişte obiecte din „plasmă”, ivite accidental din altă dimensiune a spaţiului. Poate că sunt entităţi inteligente...

1.2 Exemple de sfere de lumină

Tipul „comun” de glob luminos are, în fotografie, o formă circulară, ceea ce ne conduce la ideea că, probabil, forma sa spaţială este sferică.

Un element expresiv al globilor este structura internă dantelată, sub forma unor cercuri sau altor forme curbilinii (asemănătoare celulelor vii sau unei ţesături din pânză de păianjen). Uneori reţeaua internă are deformaţii, rupturi, găuri.

În *foto 1.2-1* sunt prezentate câteva exemple de globi circulari decupaţi din pozele colecţiei noastre. Globi cu găuri şi rupturi în structura lor internă sunt prezentaţi în *foto 3.5-3*.

Astfel de sfere de lumină pot să apară individual, dar mai des apar în grupuri de sfere, mai mici sau mai mari, mai numeroase sau mai puţin numeroase, mai luminoase sau mai stinse, mai clare sau mai difuze, mai dantelate sau mai uniforme... Pot apare într-un colţ al pozei sau pot acoperi întreaga suprafaţă a sa, uneori chiar suprapunându-se unele peste altele.

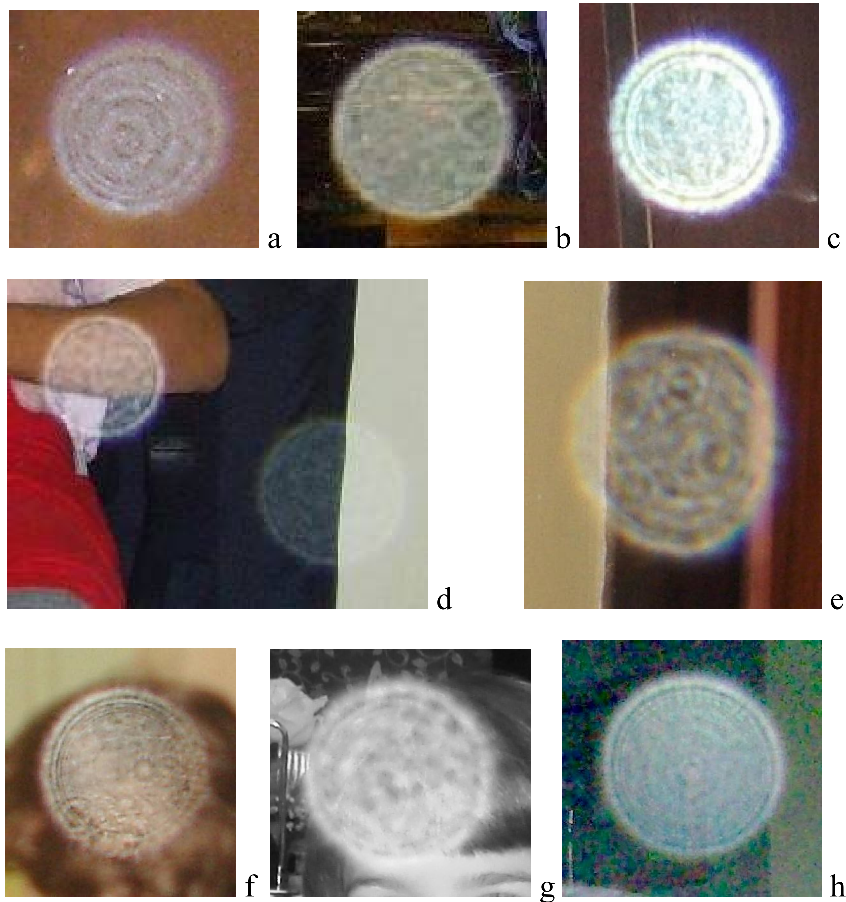

Foto 1.2-1 (a – h) Forme de globi circulari

Dispunerea în spaţiu a globilor nu respectă nicio geometrie sau vreun tipar, ci mai degrabă sugerează o mişcare aparent dezordonată (evidentă în seriile de poze consecutive). În general, în aceste poze nu se poate remarca nici o regularitate spaţio-temporală.

Iată, în *foto 1.2-2*, o suită de 4 poze succesive, luate una imediat după alta, care relevă mobilitatea globilor în aer, precum şi dispunerea lor pe adâncimea câmpului vizual.

Când globul apare foarte clar în poză, este un indiciu că timpul de expunere[*] al aparatului foto a fost mai mic sau egal cu perioada în care globul a stat nemişcat. Se poate întâmpla ca în acest timp (foarte scurt) de expunere, globul să se mişte, ceea ce produce o neclaritate sau o „dublare" a formei. Din faptul că timpii de expunere sunt de fracţiuni infime dintr-o secundă, putem estima viteza de mişcare a globilor ca fiind enormă, uneori de sute de kilometri pe oră. (Desigur că se vor lua în consideraţie doar acele fotografii în care fundalul nu apare mişcat, ci doar globii analizaţi.)

Iată, în *foto 1.2-3*, cum mişcarea globului pe timpul expunerii poate provoca dublarea, triplarea, multiplicarea formei sale.

De obicei, culoarea sferelor este albicioasă. Există şi excepţii colorate. Dacă veţi tipări pe hârtie fotografiile din această carte în alb-negru, considerăm că nu se pierde nimic relevant. Am dedicat pagina 35-36 (faţă-verso) unor planşe în culori, pentru a pune în evidenţă cromatica sferelor.

Am editat la minimum fotografiile originale, folosind doar funcţia *Crop*, pentru decuparea detaliului semnificativ şi corecţia *Gamma* pentru luminarea întregii poze, facilităţi oferite de multe programe de editare a imaginilor.

În **Anexa 1** de la sfârşitul cărţii am menţionat datele EXIF ale fişierelor-imagini reproduse în carte (s-au folosit numai fotografii digitale). Ele pot servi la tragerea unor concluzii tehnice interesante. Datele EXIF sunt înregistrate automat de aparatele digitale, conţinând informaţii despre echipament, reglajul aparatului în momentul fotografierii, rezoluţia şi mărimea pozei în pixeli, ora şi data fotografierii. Datele EXIF nu se pot edita sau suprascrie pe computer, ele sunt unice şi irepetabile, fiind o dovadă a veridicităţii fotografiei digitale.

---

* Timpul de expunere este durata în care senzorul electronic (sau filmul de celuloid) din caseta aparatului foto este expus la razele luminoase care compun imaginea pozei. Timpii de expunere sunt standardizaţi în mai multe trepte, în intervalul dintre 1 secundă şi o miime de secundă.

a

b

Foto 1.2-2 (a, b) Suita de 4 poze consecutive, la interval de câteva secunde una de cealaltă

c

d

Foto 1.2-2 (c, d) Suita de 4 poze consecutive, la interval de câteva secunde una de cealaltă

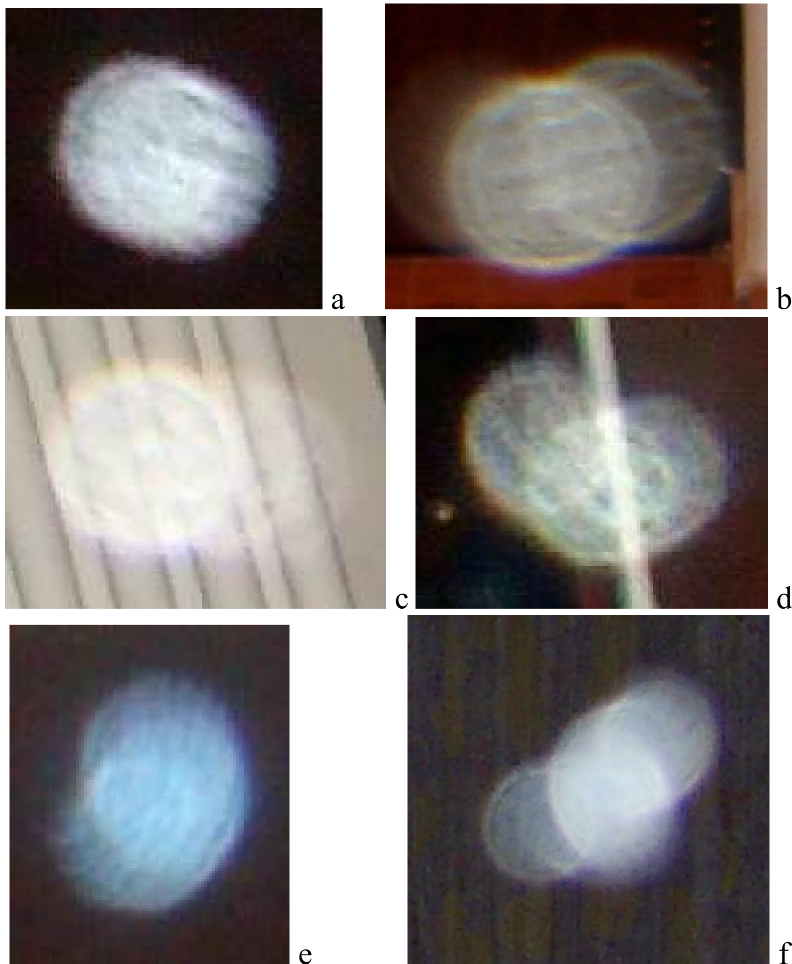

Foto 1.2-3 (a - f)   Mişcarea globului pe timpul expunerii poate provoca dublarea, triplarea, multiplicarea formei sale.

1.3 Dârele luminoase

În *foto 1.3-1 a* şi *b* sunt reproduse două fotografii în care apar nişte dâre luminoase inexplicabile. Ele nu sunt defecte de developare a filmului fotografic. Nu sunt nici obiecte interpuse

accidental în faţa obiectivului. Nici măcar muşte sau alte zburătoare terestre nu au cum să fie, fiindcă acelea nu au viteze care să le permită parcurgerea unor distanţe atât de mari în timpul expunerii filmului (într-o durată de fracţiuni de secundă). Care să fie explicaţia?

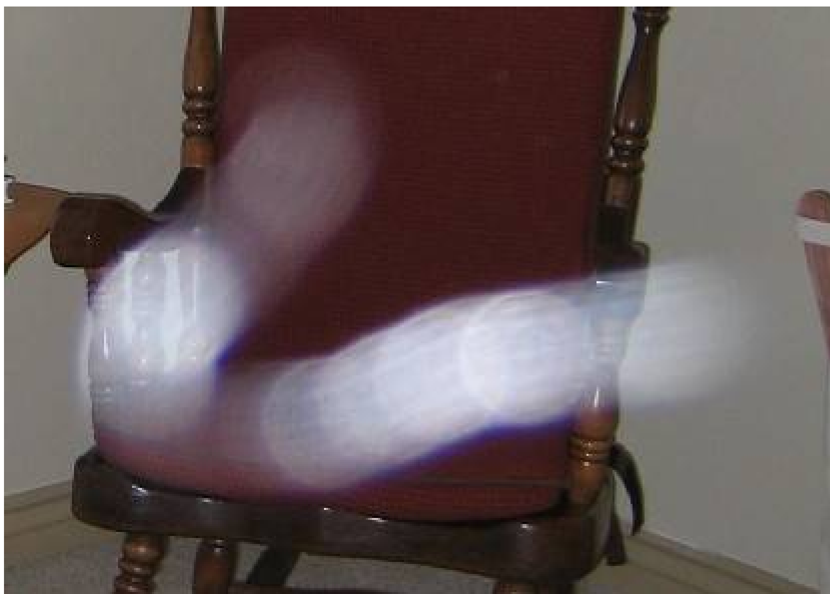
a

b

Foto 1.3-1 (a, b) Dâre luminoase

Priviţi *foto 1.3-2a*! În ea este surprinsă, cu mare acurateţe, mişcarea unei sfere luminoase pe o traiectorie neregulată, care compune o dâră, precum cele de mai sus. Se observă că mişcarea globului este sacadată, nu continuă. Putem calcula viteza de mişcare, ştiind timpul de expunere al acestei poze ca fiind de 1/60 sec şi aproximând deplasarea în spaţiu la circa 80 cm. Rezultatul: 50 m/sec, sau 180 km/h, viteză imposibil de atins de un licurici sau altă mică zburătoare terestră.

O mişcare rectilinie rapidă a unui glob a fost surprinsă în *foto 1.3-2b.*

a

b

Foto 1.3-2 (a, b) Traiectorii de deplasări rapide ale unor globi luminoşi

Au fost pozate şi dâre luminoase multiple, observându-se mai multe „capete luminoase”, adică globii care le-au produs prin mişcare. Ele sunt reproduse în *foto 1.3-3 a* şi *b*.

a

b

Foto 1.3-3 (a, b) Dâre luminoase multiple provocate de mişcarea mai multor globi

Oarecum asemănătoare cu imaginile de mai sus, dar având o cauză total diferită, sunt ectoplasmele* – un tip special de apariţii paranormale. Pentru amănunte, citiţi **Anexa 3** de la sfârşitul cărţii, despre ECTOPLASME.

Prin urmare, dârele luminoase sunt traiectoriile deplasării unor globi luminoşi care se mişcă foarte repede. Poate că poziţia lor stabilă şi clară din unele poze este, mai degrabă, o excepţie, o favoare acordată fotografului, mai ales atunci când se pozează un grup întreg de globi stând nemişcaţi, ca la comandă.

În pozele următoare este evident că numai câţiva globi se mişcă (de jos în sus!), în timp ce restul rămân nemişcaţi. Celelalte obiecte apar clar în cadru, indicându-ne că fotograful nu a mişcat aparatul în timpul expunerii. Vezi *foto 1.3-4 a* şi *b*.

În anul 1995, autorului Răzvan Petre i-au trecut prin mână mii de poze tipărite de pe filme de celuloid. Câteva prezentau astfel de dâre luminoase. Nu erau defecte de developare, căci dârele erau prezente şi pe film, iar un eventual defect de expunere la lumină ar fi şters porţiuni mari din cadru, nu doar un fragment bine delimitat. Nu erau nici zgârieturi pe film şi nici o strecurare accidentală a luminii în carcasa aparatului. Singura explicaţie care se putea găsi în acel moment a fost că, tocmai în momentul expunerii, cureaua aparatului ajunsese prin balans tocmai în faţa obiectivului (!). Se întâmpla acum 19 ani, când eram cu toţii mult mai ignoranţi! Abia după anul 1996 fenomenul „orbs" a început să fie luat în considerare de cercetătorii fenomenelor paranormale în Occident şi abia din 2002 a fost popularizat pe scară largă în lume, până atunci apariţiile de sfere luminoase fiind rare.

---

* Ectoplasma este un fel de nor sau abur luminos, vizibil sau invizibil cu ochiul liber. Ectoplasmele au fost observate, botezate şi fotografiate încă de când mediumii îşi exteriorizau propria energie eterică în şedinţele spiritiste – în secolul 19 şi primele 4 decade ale secolului 20. Avem acum dovada că ectoplasmele se găsesc şi în stare liberă, în natură. Ectoplasmele fac parte din aceeaşi lume stranie cu globii luminoşi.

a

b

Foto 1.3-4 (a, b)   Globi în mişcare, alături de globi ficşi

1.4 Globuri luminoase filmate

Ceea ce am putut deduce din simpla observare a pozelor cu globi luminoşi a fost confirmat de imaginile filmate cu camere video în spectrul infraroşu. Avem la dispoziţie filmări care înfăţişează **mici mingi luminoase deplasându-se sau staţionând** în preajma camerei de luat vederi. Astfel de entităţi au fost filmate chiar şi cu camere fără infraroşu, în spectrul vizibil, dar folosind lămpi puternice. Este vorba despre acelaşi tip de sfere de lumină ca şi cele imortalizate de aparatele foto. Doar că în fotografii apar mai detaliate, rezoluţia pozelor fiind mult mai mare decât pe video. În site-ul www.spiritus.ro puteţi viziona astfel de filmări extraordinare.

1.5 Condiţii favorizante

Un aspect comun aproape tuturor pozelor cu globi este faptul că s-a folosit bliţul la fotografiere, chiar şi pe timp de ziuă. Se pare că lumina bliţului favorizează apariţia globilor în poze.

Totuşi, s-au raportat apariţii şi la lumina naturală a zilei, fără bliţ, aşa cum este şi globul din *foto 1.5-1*.

Pe un fundal întunecat, globii se reliefează mai bine. Ţinând cont că durata bliţului se măreşte dacă nu avem o suprafaţă apropiată de reflexie a luminii, pozele pe timp de noapte, în spaţii largi, în natură, sunt favorabile apariţiei globilor.

Camerele foto digitale, folosind senzori electronici de fineţe, sunt mai predispuse la a fotografia globi. O posibilă explicaţie ar putea fi aceea că **senzorii** electronici sunt mai sensibili la spectrul infraroşu decât filmele de celuloid. O altă explicaţie ar fi că au o **adâncime de câmp** (parametru optic explicat în capitolul 2.1) mai mare. Din acel motiv, focalizând imaginea la infinit sau pe un obiect îndepărtat, sporim probabilitatea apariţiei unui glob luminos. De fapt, mulţi „vânători de sfere luminoase” pozează la întâmplare, nefocalizând imaginea.

Foto 1.5-1 Fotografie în care nu s-a folosit bliţul, unde apare un glob luminos

Un alt factor favorizant este fotografierea pe timp de ceaţă, ploaie, ninsoare, incinte umede - când atmosfera este saturată cu umiditate. Aşa apar globii pe timp de ceaţă: numeroşi şi „înghesuiţi”, chiar suprapuşi, ca în *foto 1.5-2*.

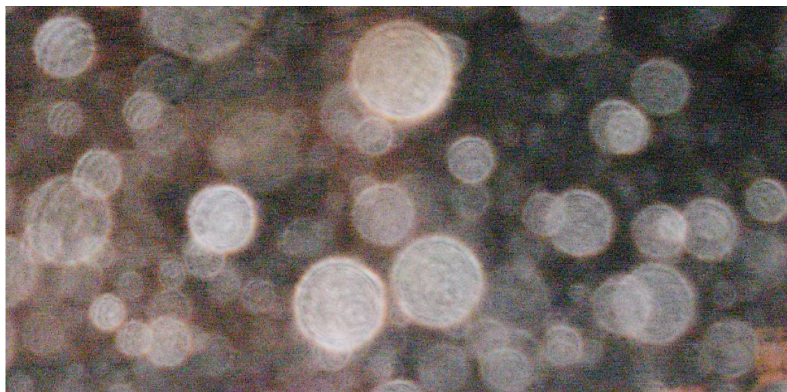

Foto 1.5-2 Globi pe timp de ceaţă

S-au fotografiat globi în diverse locuri, nelipsind din natură. Totuşi, cele mai frecvente apariţii se înregistrează în locurile animate de oameni, chiar aglomerate (restaurante, cluburi, biserici, teatre, străzi etc). S-ar părea că globii preferă compania oamenilor.

Anumite persoane sunt predispuse la fotografierea globilor. Se pot găsi mai multe posibile explicaţii, dintre care distingem câteva:

- Un om cu un biocâmp puternic ar putea ceda involuntar o parte din energia sa, pentru a facilita manifestarea sferelor de lumină.
- Unii oameni rezonează nativ cu specificul info-energetic al globilor, atrăgându-i ca un magnet.
- Eforturile sincere ale unor oameni de a invoca entităţi de lumină se pot finaliza cu fotografierea lor. Cum s-ar spune, forţa mentală intens focalizată le poate atrage.

În suita de fotografii din *foto 1.5-3 (a-g)* apare constant aceeaşi entitate pe lângă persoana care ne-a trimis pozele. Sunt ipostaze ale probabil aceluiaşi glob luminos pe parcursul a două-trei ore.

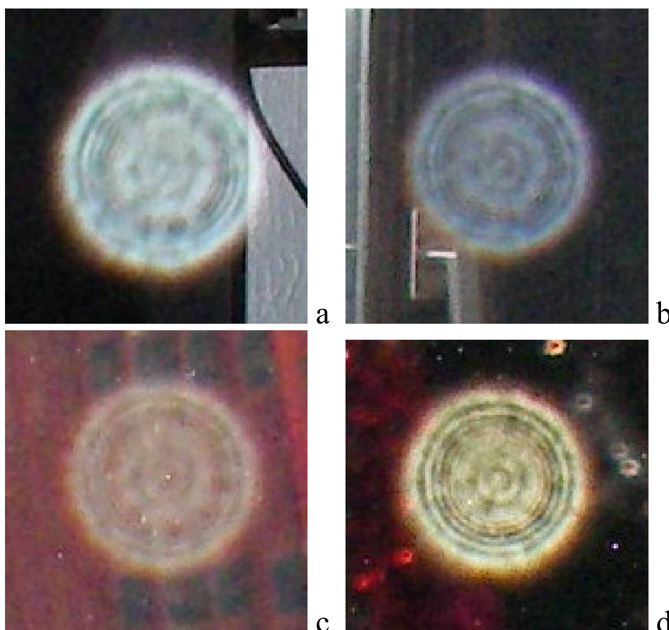

Foto 1.5-3 (a - d) Ipostaze ale aceleiaşi entităţi în mai multe fotografii făcute în aceeaşi seară

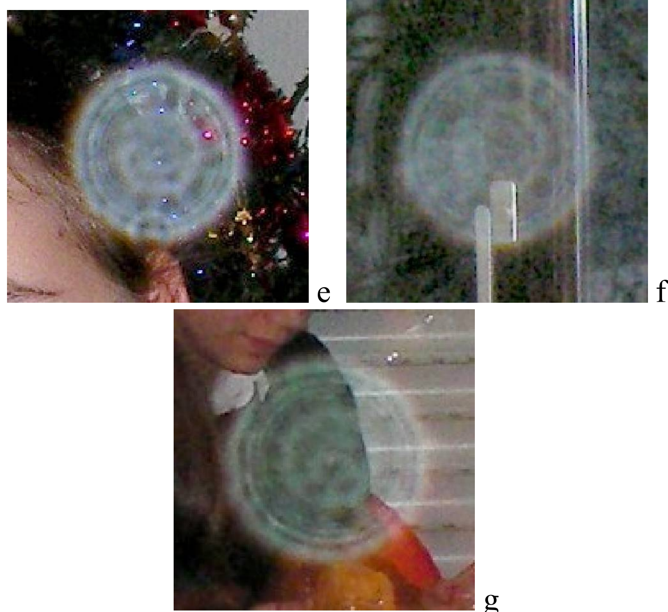

Foto 1.5-3 (e - g) Ipostaze ale aceleiaşi entităţi în mai multe fotografii făcute în aceeaşi seară

În locurile unde se petrec evenimente spirituale sau unde sunt prezente persoane benefice, s-au fotografiat uneori sfere de lumină excepţional de frumoase. De exemplu, în *foto 1.5-4* apare un glob foarte luminos în timpul unui botez.

Foto 1.5-4 Glob luminos în biserică, la botez

În ciuda oricăror pregătiri minuţioase, nu există nicio garanţie că vom surprinde în fotografii sfere de lumină. Acest aspect este foarte important: apariţiile nu pot fi comandate de nimeni şi de nimic! Din contră, pot să apară în condiţii şi la oameni care, aparent, nu au nicio legătură cu acest fenomen ciudat.

Se întâmplă la multe persoane ca, imediat după achiziţionarea aparatului, să nu apară deloc globi, dar de la un moment dat să înceapă să îşi facă simţită prezenţa din ce în ce mai des în pozele realizate cu acel aparat... Mulţi oameni mărturisesc că fenomenul se manifestă tot mai des şi mai spectaculos în pozele lor personale.

1.6 Alte forme de globi luminoşi

Uneori, forma circulară a globilor suferă uşoare deformări de la aspectul ideal. Iată un exemplu de modificare a formei circulare, în *foto 1.6-1*.

Foto 1.6-1 Glob circular uşor deformat

Alteori, globii au o cu totul altă formă decât cea sferică obişnuită (poligoane, cercuri retezate etc). Vom detalia acest subiect în capitolul 2.2, dedicat explicaţiilor fizice ale sferelor de lumină.

În foto 1.6-2 avem un exemplu total atipic, nemaiîntâlnit în alte fotografii. Este un glob straniu de formă inexplicabilă, cu o cauză probabil spirituală, ţinând cont de fundalul religios.

Foto 1.6-2 Glob straniu, de formă inexplicabilă, cu o cauză probabil spirituală

1.7 Cele 3 tipuri de teorii

Teoriile care încearcă să explice globii luminoşi se întemeiază, de la bun început, pe o anumită **ideologie**. Globii luminoşi fiind apariţii neobişnuite, prima preocupare a cercetătorului este să îl raporteze cumva la categoria fenomenelor inexplicabile: globii sunt sau nu sunt de origine paranormală? În funcţie de poziţia filosofică de la care se pleacă, teoriile sunt de 3 tipuri.

1. **Ideologie exclusiv materialistă**: «*Nici un glob luminos nu este paranormal*».

Cercetătorii se bazează pe experimente bine intenţionate, dar neştiinţifice, ca şi pe respingerea în bloc a oricăror probe şi argumente contrare. (Trebuie să ştim că experimentele empirice sunt diferite de cele ştiinţifice, neavând rigoarea acestora din urmă.) La această perspectivă aderă de obicei ateii şi „scepticii" de profesie (adică cei plătiţi să demoleze orice alt punct de vedere contrar ideologiei materialiste, numiţi în limba engleză şi *debunkers*).

2. **Ideologie deschisă**: «*Unii globi nu sunt de sorginte paranormală, dar un procent semnificativ, da*».

Aici există mai multe puncte de vedere. De exemplu, o perspectivă **foarte restrictivă** (la care nu aderăm în totalitate) propune ca să fie acceptaţi în categoria paranormală numai globii ce îndeplinesc cel puţin una din următoarele condiţii:

- să fie în mişcare;
- să fie diferit coloraţi;
- să fie mai mulţi în poză;
- să fie netransparenţi;
- să fie imperfect rotunzi;
- să nu aibă o structură internă;
- să nu se fi folosit bliţul;

(ultimele 4 condiţii urmăresc mai ales evitarea confuziei cu posibilele reflexii şi difracţii în picături de apă)

- să se fi folosit aparate cu film de celuloid;

- să se fi folosit camere SLR* (în limba engleză, *single-lens reflex*) cu protecţie parasolară montată la obiectiv.

Totuşi, în practică, intervin şi alţi parametri de care trebuie să se ţină cont, astfel că această reţetă nu ne garantează în mod automat că un glob luminos ar fi paranormal sau nu. Cum s-ar spune „să nu aruncăm şi copilul odată cu apa din copaie!” Unul din scopurile acestei cărţi este să treacă în revistă toate aspectele referitoare la apariţia globilor în fotografii, pentru ca fiecare cititor să poată decide singur.

3. **Ideologie exclusiv spiritualistă**: «*Toţi globii luminoşi sunt paranormali*».

Se bazează pe credinţe personale şi situaţii particulare. Acesta devine punctul de vedere preferat, de exemplu, atunci:

- când se constată o evidentă legătură între apariţia globilor în poze şi evenimente paranormale ori locuri renumite a fi bântuite de fantome;
- când globii apar în poze ca un sprijin sufletesc după pierderea unor fiinţe dragi sau alte drame personale, ori după pelerinajele la locuri sfinte, convertirea religioasă etc;
- când globii apar acolo unde au fost văzute sfere luminoase cu ochiul liber sau prin clarviziune.

Desigur că aceste motive subiective sunt perfect valabile şi trebuie luate în calcul într-o teorie completă despre acest fenomen, cu moderaţia şi luciditatea de rigoare.

Acceptăm ideea că unii dintre globi au cauze perfect normale. De aceea, pentru a-i diferenţia, îi vom numi „globi autentici” pe cei care au cauze paranormale, cum ar fi prezenţa unor entităţi spirituale. Definim drept „paranormal” ceea ce nu poate fi explicat de ştiinţa actuală, dar care este la fel de natural. Spiritele sunt entităţi inteligente paranormale...

---

* Camerele SLR, printr-un sistem optic, permit vizarea prin ocular exact aşa cum va apare imaginea pe fotografie. Modelele anterioare acestui sistem aveau un vizor paralel cu axa optică, iar cele ulterioare au previzualizare pe ecranul LCD. Actualmente există şi camere SRL digitale profesioniste şi semi-profesioniste (cu obiectiv fix).

2. Teorii ştiinţifice

La o primă vedere a unor sfere luminoase în poze, este firesc să luăm întâi în calcul o posibilă cauză optico-fizică. Doar cele care nu se pot încadra în explicaţiile „normale” sunt autentici „globi” (în limba engleză, *orbs*). Totuşi, nu este la îndemâna oricui să stabilească dacă sunt globi adevăraţi sau simple aberaţii optice.

Unele dintre formele neaşteptate înregistrate cu aparatele de fotografiat sau cele de filmat pot avea cauze naturale, de genul firelor de praf, musculiţelor sau efectelor optice (reflexii, difracţii etc). Dar pentru o certificare absolut sigură este nevoie de o analiză onestă, de suficientă experienţă şi, eventual, de probe obţinute în condiţii controlate, după un protocol riguros. Esenţială este onestitatea cercetătorului, care va ţine cont numai de dovezi indubitabile. Sperăm ca, după lecturarea acestei cărţi, să dobândiţi suficientă experienţă în acest sens!

Credinţa că în fotografii apar exclusiv particule de praf sau picături de apă este doar o opinie subiectivă, nu un argument. Dacă acceptăm că sunt o mulţime de particule în aer, de ce nu apar mai des astfel de forme ciudate în poze? Sau de ce încep să apară în pozele noastre de la o anumită dată şi nu de îndată ce am cumpărat aparatul? Dacă tot e vorba să *credem* în ceva, poate că uneori e mai bine să credem că avem de a face cu un mister şi să nu fim prea pragmatici sau ironici cu aceste poze nevinovate...

În cele ce urmează vom prezenta şi comenta principalele puncte de vedere ştiinţifice despre sferele de lumină. Dacă nu ne lămuresc pe deplin, atunci, cu tot respectul pentru munca cercetătorilor care au propus explicaţii fizice, avem dreptul să acceptăm şi explicaţii meta-fizice, paranormale (la fel de naturale şi ele). Fiecare dintre explicaţiile fizice încearcă să răspundă la un aspect particular al globilor (textura, forma, luminozitatea, numărul etc), dar niciuna nu abordează simultan TOATE cazurile observate, deci **nu se constituie într-o teorie ştiinţifică unitară care să clarifice enigma sferelor de lumină.** Să vedem cât sunt de valabile, măcar în aspectele particulare specificate.

2.1 Ipoteze fizice

Iată presupusele explicaţii fizice pe care le puteţi găsi promovate în mass-media, la care alăturăm comentariul nostru critic, ce le delimitează aria de aplicare. Unele dintre ipoteze au o mică doză de valabilitate, pe care o vom comenta pozitiv în capitolul 2.2. Deocamdată prezentăm doar obiecţiunile (contraargumentele) care se opun generalizării acestor presupuneri.

👁 **Ipoteză:**

Cauza globilor ar putea fi un defect greu de detectat al aparatului foto.

👓 **Comentariu critic**:

Nu poate fi vorba despre un defect tehnologic, pentru că globii apar în extrem de diverse poziţii şi contexte, neputându-se prezice când şi de ce vor apare (ceea ce infirmă vreo „eroare sistematică” de natură tehnică). Reclamaţiile celor care au fotografiat globi luminoşi au primit întotdeauna acelaşi răspuns, după ce aparatul a fost verificat: „Aparatul dumneavoastră merge perfect, a fost testat în laboratoarele ulterperformante ale firmei!”. S-au fotografiat globi cu absolut toate mărcile de camere foto.

👁 **Ipoteză:**

S-a constatat că globii apar mai des pe timp umed (ceaţă, ninsoare, ploaie). Ei ar fi urmarea reflexiilor luminii bliţului în **particulele de apă din atmosferă**.

👓 **Comentariu critic**:

a) Nu în toate pozele dintr-o suită apar globi, deşi sunt făcute una după alta, la câteva secunde, în aceleaşi condiţii de umezeală.

b) Nu la oricine din anturaj apar, deşi pozează din acelaşi loc umed, cu acelaşi aparat. Apar, de obicei, la persoanele care au mai pozat anterior astfel de apariţii.

c) Susţinătorii teoriei fizice recunosc că numărul de globi nu creşte proporţional cu umiditatea atmosferică, ci s-ar datora exclusiv umidităţii de 100%. Acest fapt empiric slăbeşte forţa explicativă a acestei ipoteze.

d) Când picăturile de apă cad cu viteză, ele apar mişcate, nu ca nişte cercuri liniştite şi clare, precum globii autentici.

e) Ca un contra-exemplu, iată în *foto 2.1-1* o poză cu globi în preajma focului, unde umezeala este redusă.

Foto 2.1-1 Globi luminoşi lângă un foc de tabără

Este cert că sferele de lumină au apărut şi în condiţii de uscăciune extremă... Ipoteza fizică de mai sus nu devoalează în totalitate misterul globilor. Putem presupune că globii s-ar folosi de ionizarea crescută a atmosferei umede, pentru a amplifica fluxul de fotoni venit de la bliţ şi retrimis către cameră...

Ipoteză:

Apariţiile ar putea fi cauzate de particule de apă sau fire de praf aşezate **pe obiectiv** [*].

---

[*] Obiectivul este un sistem optic compus din una sau mai multe lentile, sferice sau asferice, din sticlă sau alte materiale transparente, care realizează o imagine reală a subiectului aflat în faţa aparatului de fotografiat.

Comentariu critic:

a) Dacă aşa ar sta lucrurile, ar fi logic ca mai multe poze succesive să prezinte aceleaşi urme în aceleaşi poziţii – ceea ce nu se întâmplă. De exemplu, comparaţi pozele dintr-o serie de două, în *foto 2.1-2 a* şi *b*. Globul îşi schimbă poziţia de la primul la al doilea cadru, în decurs de câteva secunde.

În *foto 2.1-3 a* şi *b*, în al doilea cadru, luat după un minut, dispare globul ce apăruse anterior.

Foto 2.1-2 (a, b) Serie de 2 poze succesive: globul şi-a schimbat poziţia de la primul la al doilea cadru

b) Este adevărat că pe obiectiv se pot „lipi" din exterior picături de **apă**, care să creeze impresia unor globi, dar ei sunt neclari şi uniformi, fără reţea internă, mai degrabă diformi, având nevoie de o sursă luminoasă independentă care să îi pună în evidenţă. Iată un exemplu de felul cum credem că ar apare o picătură pe obiectiv în *foto 2.1-4*, unde lumina provine de la un felinar stradal.

NOTĂ: Studiind mai bine aceste forme, am ajuns la concluzia că ele sunt nişte „zdrenţe eterice", adică fragmente din foste învelişuri eterice ce au aparţinut unor spirite, actualmente destrupate. *(anul 2016)*

a

b

FOTO 2.1-3 (a, b) Serie de 2 poze succesive: în al doilea cadru, luat după un minut, dispare globul din cadrul anterior

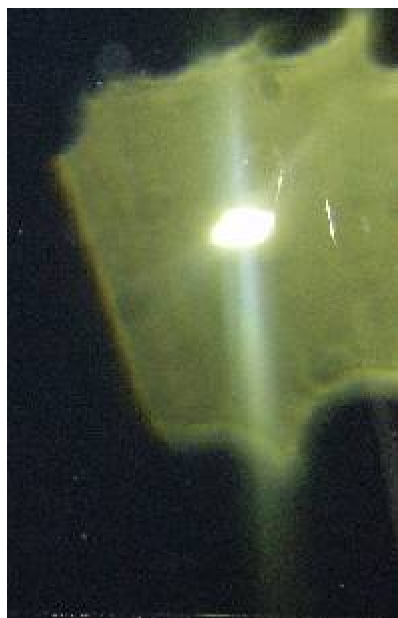

FOTO 2.1-4 „Zdreanţă eterică" din descompunerea unui perispirit

c) Firele de **praf** de pe lentilă nu sunt iluminate şi ar crea, eventual, urme întunecate, nicidecum luminoase. Diferenţa este categorică faţă de globii tipici. Unii cercetători au făcut poze cu praf depus pe obiectiv, dar nu au sesizat niciun glob.

Ipoteză:

Cauza globilor ar fi particule de praf intrate în aparat, pe **senzor***. Efectul ar fi mai evident dacă se foloseşte un bliţ puternic şi se reglează sensibilitatea la maximum (de exemplu, ISO 1600).

Comentariu critic:

a) Cum de apar cercuri luminiscente şi în pozele unde nu se foloseşte deloc bliţul (vezi *foto 1.5-1*)?

b) Praful de pe senzor ar trebui să producă pete întunecate, nu luminoase.

Ipoteză:

Globii ar fi produşi de reflexiile luminii bliţului în **particule de praf din atmosferă**. Cauza ar fi distanţa foarte mică dintre bliţul integrat şi obiectiv, aşa cum întâlnim la aparatele de fotografiat automate pentru amatori, bliţ care luminează puternic - „din faţă" - aceste particule în suspensie. Se spune că fenomenul nu ar apare dacă s-ar folosi un bliţ separat, iluminând de sus, de la o oarecare distanţă (precum la aparatele profesioniste).

Comentariu critic:

a) Fenomenul poate apare şi la lumina zilei, fără folosirea unei surse de lumină artificială din dreptul aparatului (vezi *foto 1.5-1*).

b) Klaus Heinemann, coautor al cărţii „Proiectul Sfera", a fotografiat simultan cu două aparate foto, dintre care numai unul a emis lumina de bliţ. Într-unul din experimente, globii au apărut doar în poza luată cu unul din aparate, şi anume cu cel care <u>nu</u> a folosit bliţul. Concluzia autorului este că globii autentici absorb fotonii de la lumina bliţului şi îi transformă într-un fel de lumină laser, pe care o pot orienta cu precizie în orice direcţie doresc.

---

* Senzorul este dispozitivul electronic care înregistrează undele optice pe un cip minuscul, alcătuit din milioane de pixeli.

👁 **Ipoteză:**

Aparatele foto automatice[*] au *limita minimă de focalizare* mai aproape de obiectiv decât la aparatele clasice cu film de 35 mm. Aceasta pentru că, aparatul modern fiind mai plat şi cu un senzor electronic mai mic decât filmul de celuloid, distanţa focală[**] trebuie să fie mai mică, rezultând o adâncime de câmp[*□□**] mai mare. De aceea, faţă de aparatele clasice, la camerele digitale, particulele foarte mici aflate în *zona proximă de vizibilitate nefocalizată*[*□□□***] sunt mai bine iluminate şi pot difuza lumina sub forma unor pete de difuzie (aşa-zişii *orbs*). Fenomenul globilor luminoşi ar fi apărut odată cu era camerelor digitale, prin urmare cauza lor ar fi adâncimea de câmp mai mare a aparatelor moderne.

Comentariu critic:

Se pot remarca apariţii luminoase şi în fotografiile provenite de pe film, dar tot **mai des în ultimii 15 ani**. De fapt, există câteva mostre fotografice conţinând globi încă de la începutul secolului 20 (prima din anul 1907, conform cărţii *Photographs of the Unknown,* de Robert Rickard şi Richard Kelly). Prin urmare, NU tehnologia digitală este cauza, chiar dacă ar putea fi o condiţie favorizantă.

□* Aparatul automatic este un aparat foto prevăzut cu exponometru încorporat, care măsoară lumina incidentă şi ajustează automat diafragma şi timpul de expunere (chiar şi sensibilitatea senzorului), pentru o expunere corectă.

□** Distanţa focală este distanţa de la centrul optic al obiectivului la imaginea formată de acesta pe senzor sau film.

□*** Adâncimea de câmp (sau câmpul de profunzime) este intervalul dintre distanţa minimă şi maximă faţă de lentilă în care obiectele vizate apar clar (în focus), atunci când claritatea este reglată pe un obiect aflat la mijlocul acestui interval.

□**** Zona proximă de vizibilitate nefocalizată (în limba engleză, *Orb Zone*) este situată foarte aproape de aparat, între distanţa la care un obiect mic este vizibil, dar devine neclar, şi distanţa sub care devine practic invizibil.

Tehnologia modernă ar putea favoriza raportarea de globi luminoşi:

- prin faptul că s-a multiplicat exponenţial numărul de fotografii la nivel mondial;
- prin sensibilitatea aparte a dispozitivelor electronice digitale;
- fiindcă persoanele care folosesc filme foto clasice se aşteaptă ca procesul de developare să inducă şi unele defecte, prin urmare nu dau prea mare atenţie apariţiei globilor luminoşi.

👁 **Ipoteză:**

Aceiaşi cercetători care au lansat explicaţia de mai sus (numită în limba engleză „Orb Zone Theory"), continuă cu predicţia următoare: «Întrucât camerele cele mai recent construite au un senzor electronic mai mare decât cele vechi şi o lentilă cu o adâncime de câmp mai mică, fenomenul „orbs" se va constata tot mai rar, pe măsură ce tehnologia se îmbunătăţeşte.»

👓 **Comentariu critic**:

Prognoza este infirmată de realitate! Ies la iveală tot mai multe fotografii recente care exemplifică aceste cercuri luminoase. Majoritatea, dacă nu toate, sunt obţinute cu aparate moderne şi foarte performante...

👁 **Ipoteză:**

Globii coloraţi s-ar explica prin refracţia luminii în picăturile de apă din aer sau prin aberaţiile cromatice ale unor lentile. În *foto 2.1-5* din Planşa color este prezentată refracţia luminii solare într-o picătură de apă din aer, adică descompunerea luminii albe în culorile curcubeului.

👓 **Comentariu critic**:

a) Unii globi prezintă un aspect coloristic care nu seamănă cu descompunerea prismatică a luminii şi nici nu poate fi pusă pe seama unor prezumtive defecte optice.

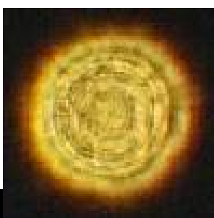
Foto 2.1-5 Refracţia luminii solare într-o picătură de apă din atmosferă

a

b

Foto 2.1-6 (a, b) Globi de nuanţă roşie, aflaţi în mişcare

a

b

c

Foto 2.1-7 (a, b, c) Globi de diverse alte culori

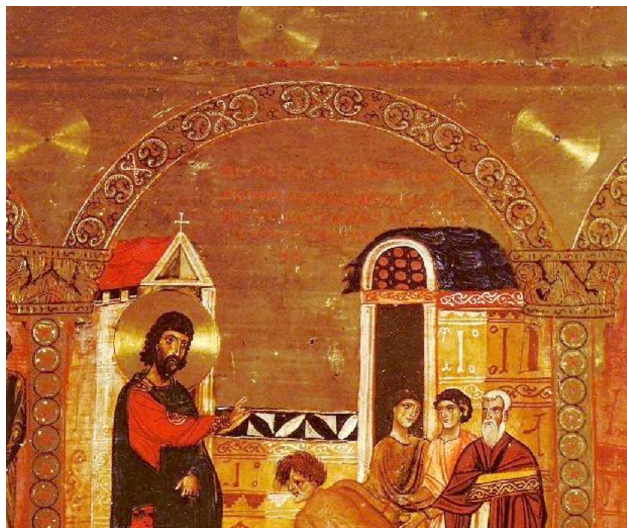

Foto 3.2-3 Miracolul făptuit de Sfântul Eustratius*. Apar trei discuri (spirite) sus. Se vede structura sferică în jurul punctului central.*

Foto 3.2-4 Transfigurarea lui Isus Cristos*. Se observă patru discuri (spirite) pictate în partea de sus a frescei.*

Iată câteva exemple: în *foto 2.1-6* apar globi de culoare roşiatică, aflaţi în mişcare, iar în *foto 2.1-7* sunt prezentaţi globi de diverse alte culori.

b) Nu putem exclude, ab initio şi fără drept de apel, posibilitatea ca şi o entitate transparentă semi-materială, care nu este alcătuită din apă, să poată refracta lumina în diverse culori. Acest fapt ar fi în convergenţă cu legile fizicii, dar şi cu alte legi, încă necunoscute, ce guvernează realitatea subtilă.

Ipoteză:

Se afirmă că globii obţinuţi pe timp de ninsoare sau grindină sunt toţi, obligatoriu, fulgi de zăpadă sau bucăţi de grindină.

Comentariu critic:

Vă prezentăm fotografii realizate pe timp de ninsoare care contrazic această presupunere. Forma globilor este foarte distinctă de cea a particulelor solidificate de apă. Vezi *foto 2.1-8 a* şi *b*.

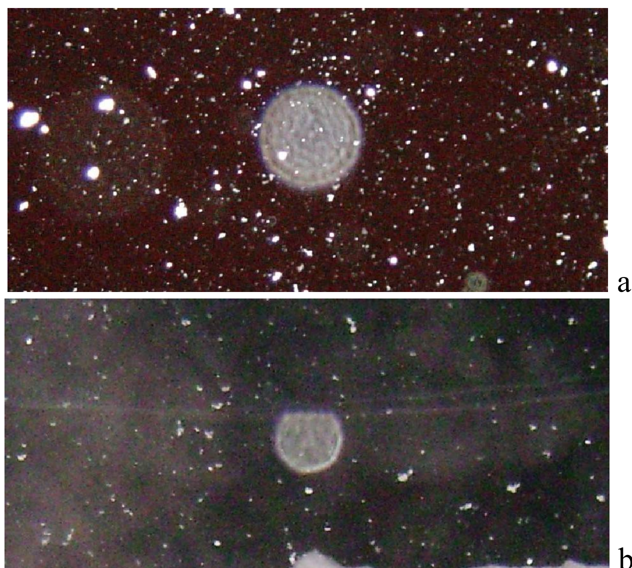

Foto 2.1-8 (a, b) Imagini cu globi şi fulgi de nea

Ipoteză:

Petele întunecate din interiorul structurii globului sunt particule de praf de pe lentilă...

Comentariu:

Este uşor de demontat o astfel de ipoteză prin contraexemple. Iată, în *foto 2.1-9 a* şi *b*, o suită de 2 poze luate la câteva secunde una după alta, în care modelul interior al globilor este acelaşi la toţi, şi anume cu câte o pată rotundă care parcă le muşcă din corp.

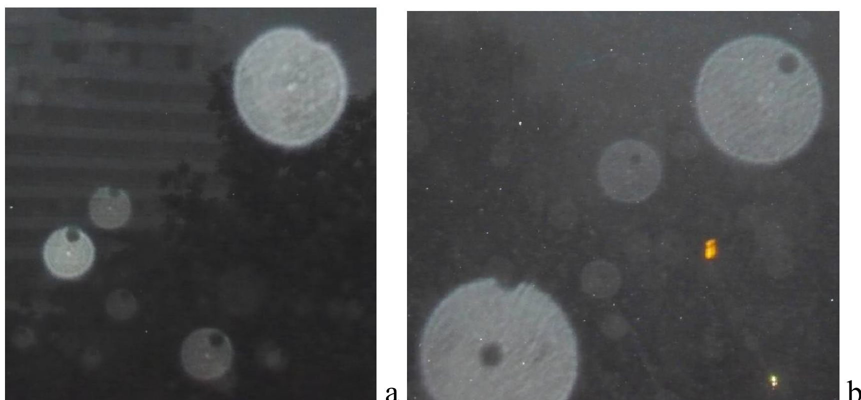

Foto 2.1-9 (a, b) Acelaşi model "pătat" la mai mulţi globi

Într-o altă suită de 2 fotografii (*foto 2.1-10 a* şi *b*), luate la un an distanţă, apare acelaşi glob, păstrându-şi tiparul interior (identitatea).

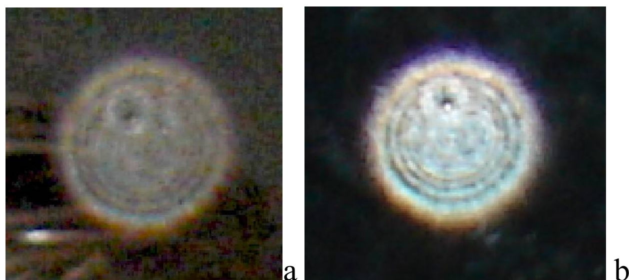

Foto 2.1-10 (a, b) Acelaşi glob apărut în două fotografii luate la distanţă în timp şi spaţiu (observaţi tiparul interior identic)

Ipoteză:

Pentru a se obţine un glob de formă poligonală ar trebui îndeplinite simultan următoarele condiţii:

Condiţia 1 – Globul real fotografiat nu reflectă lumina bliţului, ci o captează şi o transformă într-o emisie fluorescentă.

Condiţia 2 – Emisia fluorescentă are loc abia la sfârşitul cursei obturatorului*, nu pe toată durata expunerii la lumină a senzorului. Dacă emisia fluorescentă are loc doar în timpul cursei de închidere a obturatorului, când timpul de expunere se apropie de sfârşit (o durată de maxim o milisecundă!), se presupune că atunci şi numai atunci razele ajunse la senzor pot prelua forma obturatorului (aflat la deschiderea sa minimă).

În figura 2.1-11 sunt prezentate câteva variante tehnice de obturatoare folosite în aparatele digitale (cu o lamelă, cu 4, 5 şi 6 lamele), în 3 poziţii: complet închis (poziţia obişnuită), semideschis (în cursa de deschidere sau închidere) şi complet deschis (pe parcursul expunerii). Prin urmare, globii luminoşi ar putea lua aceeaşi formă cu desenele din figură.

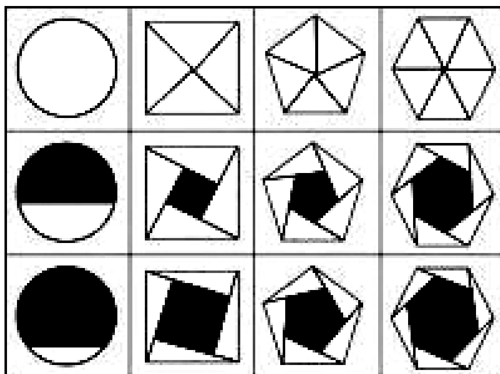

Fig 2.1-11

Variante de deschideri ale obturatorului aparatului foto

* Obturatorul central, situat în imediata vecinătate a centrului optic al obiectivului, este construit dintr-un set de lamele care în repaus se acoperă una pe alta şi toate împreună obturează complet senzorul, ferindu-l de lumină. În momentul declanşării, lamelele pivotează şi se îndepărtează rapid şi complet de axa optică, rămân în această poziţie un timp prestabilit pentru ca lumina să impresioneze senzorul sau filmul, după care efectuează cursa inversă, de închidere.

Comentariu:

a) Explicaţia bazată pe *fluorescenţă* contrazice restul ipotezelor fizice care consideră simpla *reflexie* a luminii în particule solide sau lichide. Este o ipoteză foarte pretenţioasă, introducând şi mai multe necunoscute.

b) Dacă obturatorul ar fi cauza globilor poligonali, tot el ar trebui să-i genereze şi pe cei circulari. Dar formele de obturator nu sunt circulare, deci această ipoteză este invalidată la aparatele care obţin şi globi circulari, pe lângă cei poligonali.

Observaţie: Această presupusă cauză poate fi eliminată din calcul dacă introducem un bliţ extern, cu o durată mai mare de iluminare, astfel ca presupusa emisie fluorescentă să acţioneze pe toată durata mişcării obturatorului, nu doar la cursa de închidere.

2.2 Explicaţii fizice testate sau deduse empiric

În acest capitol, deşi ne păstrăm unele rezerve, vom accepta raţionalitatea explicaţiilor fizice prezentate. Mai mult, vom aduce propriile noastre completări originale. Nu respingem aprioric orice explicaţie naturală, dorind să luăm în consideraţie şi puncte de vedere diferite de cele spiritiste.

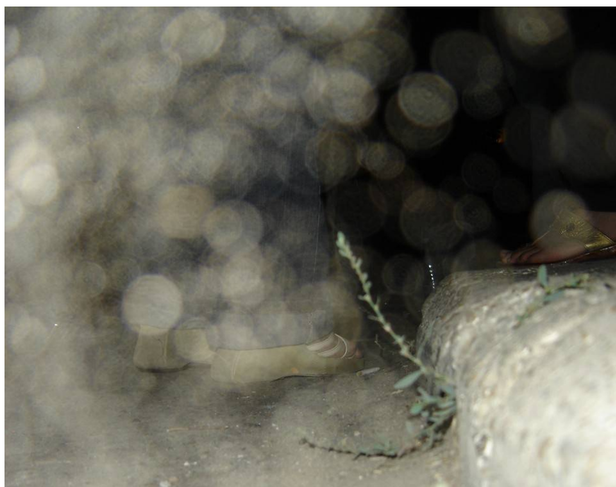
Experimente cu praf

1. În mai multe experimente, diverşi cercetători au împrăştiat praf concomitent cu expunerea foto, obţinându-se imagini aparent asemănătoare cu globii. Cauzele globilor ar fi, în accepţia lor, particule de praf plutind în aer. Iată, în *foto 2.2-1*, rezultatul experimentului în care un cititor a aruncat nisip în faţa camerei:

Comentariu:

a) Imaginile seamănă destul de vag cu globii luminoşi. Apar pete luminoase uniforme şi, uneori, o diformă structură internă.

a

b (detaliu)

Foto 2.2-1 (a, b) Nisip aruncat în faţa aparatului foto

b) În general, densitatea prafului aruncat intenţionat depăşeşte cu mult condiţiile naturale în care apar aceşti globi. Oamenii nu fac fotografii în mijlocul unei furtuni de nisip atunci când obţin o „ploaie de globi”...

2. Alţi experimentatori au aruncat în faţa obiectivului praf scos din aspirator, obţinând pete uniforme gri, iar apoi au aruncat scame colorate, obţinând şi cercuri uniform colorate, prin reflexii în unele puncte de pe scame.

Comentariu:

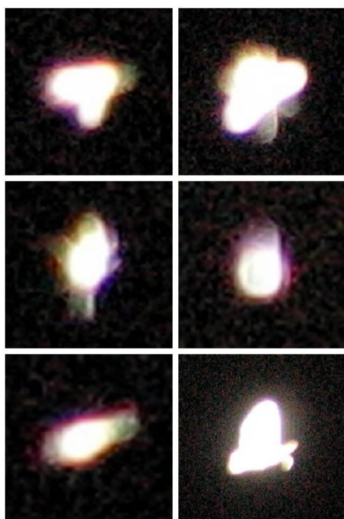
Chiar cei care au studiat rezultatele au recunoscut că ele nu sunt concludente pentru a explica globii autentici, care sunt mai mult decât nişte simple pete uniforme şi care apar chiar în locuri foarte curate sau recent curăţate.

3. Mulţi alţi cercetătorii au făcut aceleaşi experimente, dar nu au reuşit să obţină globi în poze. Aceasta arată că şansa practică de a poza, în mod natural, fire de praf sub formă de globi este mult mai mică decât se părea teoretic.

În concluzie, firele de praf sunt o posibilă explicaţie pentru apariţia anumitor globi, dar numai în anumite condiţii speciale, greu de întâlnit în mod obişnuit...

Experimente cu insecte

S-au pozat insecte forţate să treacă în zbor prin apropierea aparatului. Se propune ipoteza că **globii suprapuşi** ar fi produşi de micile insecte aflate în faţa obiectivului foto (lumina reflectându-se simultan din mai multe puncte de pe suprafaţa insectei).

Foto 2.2-2a Reflexii ale luminii bliţului în insecte.

Comentariu:

S-au obţinut nişte fotografii în condiţii experimentale prezentând efecte optice foarte diferite de globii autentici. Iată rezultatele reflexiei bliţului în insecte (*foto*

2.2-2a). În poză, fiecare insectă prezintă o formă proprie şi irepetabilă, spre deosebire de globii autentici, care apar în mişcare sincronizată (vezi, spre comparaţie, *foto 1.3-4*).

În *foto 2.2-2b* apar atât o insectă, cât şi globi autentici. Observaţi diferenţa: globii sunt mult mai slab luminaţi, au altă formă (sferică), mărimi diferite, chiar nuanţe de culori uşor diferite între ele.

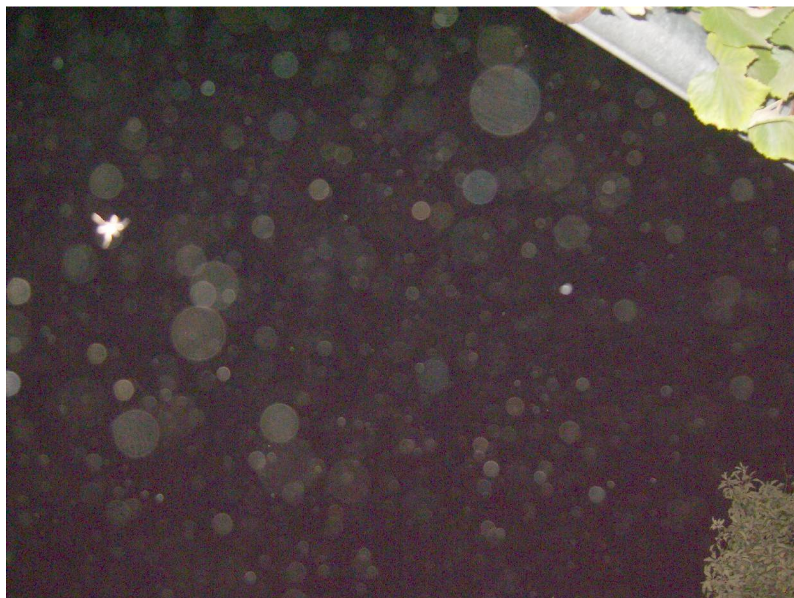

Foto 2.2-2b O insectă luminată de bliţ alături de globi autentici

În concluzie, experimentele au infirmat ipoteza reflexiei luminii în insecte ca o explicaţie pentru globii luminoşi.

Experimente cu picături de apă

1. S-a pozat cu bliţul de aproape un geam pe care erau picături de apă condensate. Rezultatul experimentului este prezentat în *foto 2.2-3a*:

Foto 2.2-3a Picături de apă condensate pe un geam

În poză se constată **efectul bokeh** (vezi descrierea acestui efect optic mai jos), din cauză că focalizarea aparatului s-a făcut automat la o distanţă mai mare decât cea reală dintre aparat şi geam.

Observaţie: Acest efect dispare dacă se foloseşte modul „Macro" (specializat în fotografierea de foarte aproape) al aparatului digital automatic.

 Comentariu:

a) Toţi globii rezultaţi au aceeaşi dimensiune. În schimb, globii autentici multipli au dimensiuni diferite (de exemplu, vezi *foto 1.0-2 sau 1.1-1 sau 1.2-2 sau 2.1-1 ş.a.m.d.*).

b) Globii sunt foarte mici, faţă de alţii autentici obţinuţi cu acelaşi aparat.

c) Suprafaţa globilor este fie intens luminată (prin reflexie de la bliţ), fie având marginea şi centrul luminoase. În schimb, globii autentici au relativ aceeaşi luminozitate pe toată întinderea lor şi prezintă o varietate mult mai mare de tipare.

2. În *foto 2.2.-3b* avem un detaliu mărit al unei picături de apă, unde observăm inele de interferenţă (cercuri de difracţie*).

Aici picătura de apă a difractat lumina sub forma unor cercuri concentrice. Din acest motiv, unii cercetători mai „ortodocşi" propun să fie consideraţi globi autentici numai cei care <u>nu au o structură internă</u>, pentru a nu fi confundaţi cu picăturile de apă.

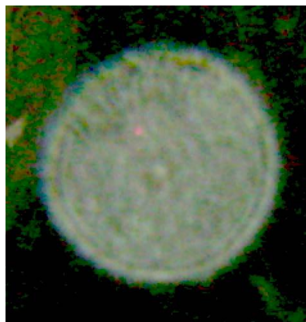
---

* Când lumina străbate un mic orificiu, poate să apară fenomenul de difracţie a luminii (principiul Huygens-Fresnel). Acesta constă în apariţia unor cercuri concentrice în jurul punctului central luminos (dacă forma orificiului este un poligon, liniile de difracţie urmează aceeaşi formă).

Foto 2.2-3b Detaliu mărit al unei picături de apă, cu cercuri de difracţie

Doar că, prin această selecţie radicală, s-ar reduce enorm numărul globilor autentificaţi, ceea ce nu este corect. Mulţi globi au o evidentă şi interesantă structură internă, nu neapărat sub forma unor cercuri concentrice exacte, ci sub diverse tipare. Iată câteva exemple cu reţea ne-concentrică mai jos, în *foto 2.2-4*. Pentru o informare completă consultaţi şi *foto 2.1-7* color, precum şi *foto 1.0-2* şi *1.2-1*.

a

b

c

Foto 2.2.-4 (a – c) Globi cu altă structură internă decât cea cu inele de difracţie

Nu trebuie să înţelegem, în mod simplist, că globii cu cercuri concentrice interioare nu ar fi autentici. Ba, dimpotrivă chiar. De exemplu, în *foto 2.2-5* apar sfere cu model interior pe care, la o privire superficială, le-am putea considera picături de apă sau fire de praf de pe geamul ferestrei, care reflectă lumina bliţului. Din fericire, aici mai observăm doi globi aflaţi în mişcare, ceea ce ne lămureşte asupra naturii lor posibil paranormale.

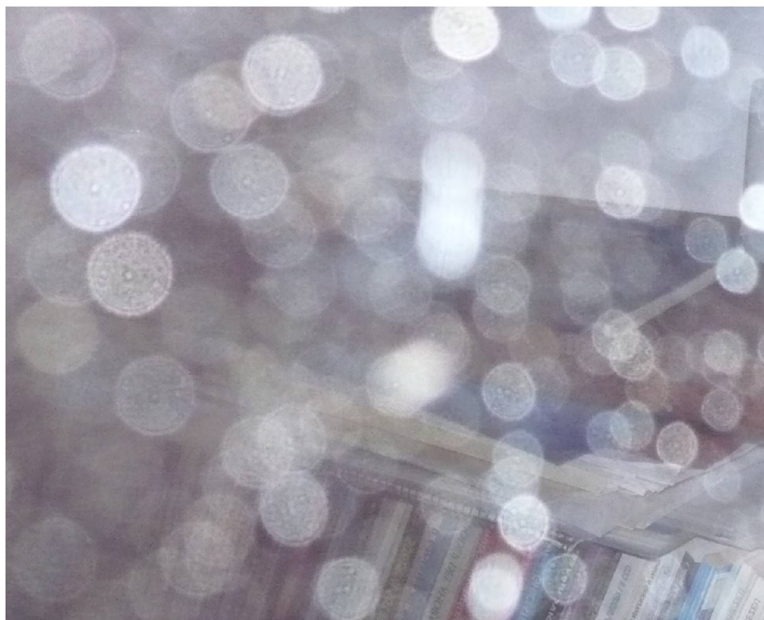

Foto 2.2-5 La o privire sumară, aceşti globi ar putea avea cauze obişnuite (praf, apă etc). Globii aflaţi în mişcare le atestă însă natura paranormală.

Mai trebuie considerate şi alte indicii ajutătoare, pe care le vom expune pe larg în capitolul 3.6 **Confuzii, indicii, capcane**, care ne vor duce la concluzia că, deseori, globii autentici au şi ei o reţea de cercuri concentrice.

În concluzie, picăturile de apă constituie cea mai plauzibilă explicaţie naturală a unor globi luminoşi, dar numai în anumite condiţii.

Studiu privind globii de ceaţă

Analiza comparativă a pozelor cu globi obţinuţi pe timp de ceaţă de către mai multe persoane ne indică faptul că ei au aceleaşi caracteristici:

- Globii sunt foarte numeroşi, chiar aglomeraţi.
- Mărimea, ca şi luminozitatea lor este relativ uniformă, de cele mai multe ori.
- Tiparul globilor este relativ acelaşi, corespunzător şi particularităţilor aparatului, rezoluţiei pozei.

Aceste aspecte comune, ca şi faptul că pe ceaţă densă globii apar adeseori, ne fac să tragem concluzia că acest tip de apariţii ar putea fi mai degrabă reflexii ale bliţului în particulele de apă care, pe timp de ceaţă, saturează atmosfera la 100%. Acesta este şi motivul pentru care cei mai riguroşi „vânători de globi” evită fotografierea pe timp de ceaţă.

Avem un exemplu de globi în ceaţă în *foto 1.5-2.*

Studiu privind globii poligonali

Cauza globilor sub formă de poligon ar fi **efectul bokeh** (citit *boke*), adică fotografierea neclară a unor puncte de lumină intensă, aflate în afara zonei de focalizare a obiectivului foto (prea aproape sau prea departe de aparat). Se pot obţine sfere luminoase sau poligoane având numărul de laturi egal cu numărul de lamele ale diafragmei*.

La fiecare model de cameră foto, efectul bokeh dă o formă specifică. În cazul aparatelor digitale automatice, efectul bokeh

---

* Diafragma este alcătuită dintr-un sistem de lamele care delimitează un orificiu variabil (iris) aflat în centrul optic al obiectivului, cu care se poate varia fluxul de lumină care impresionează senzorul sau filmul. Aparatele ieftine folosesc obturatorul şi pe post de diafragmă; la acestea, lamelele obturatorului nu se deschid complet, ci doar parţial, lăsând un orificiu calibrat automat în funcţie de gradul de iluminare al subiectului.

apare doar la distanţe foarte mici, adică dacă subiectul studiat (de exemplu, un fir de praf sau o picătură de apă) este prea apropiat de aparat.

Observaţie: Telespectatorii pot observa cum apare efectul bokeh urmărind reportajele în care operatorul schimbă rapid focalizarea în timpul filmării, întâi pe un cadru apropiat şi apoi pe un cadru depărtat, sau invers. Punctele luminoase devin din hexagoane, sfere, sau invers. Exemplificăm această trecere în *foto 2.2-6*, unde modificarea focalizării transformă un punct luminos neclar (complet ieşit din focus) dintr-o sferă, într-un pentagon (în acest caz, diafragma obiectivului aparatului are 5 lamele).

Foto 2.2-6 Apariţia efectului bokeh la un punct luminos ieşit din focus, în 2 trepte de reglare a focalizării

 Comentariu:

a) Se pare că formele poligonale luminoase apar ca urmare a deformării globilor de către particularităţile aparatului foto. Acest lucru este sigur cu condiţia să nu apară şi alte forme de globi decât cei poligonali specifici aparatului respectiv (triunghiulari, rombici, pentagonali, hexagonali etc).

b) Există aparate miniaturizate care au o diafragmă circulară. Atunci am putea extrapola concluzia de mai sus, afirmând că globii apar sub formă de cercuri doar dacă diafragma este circulară... Totuşi, există mulţi globi rotunzi pozaţi cu aparate dispunând de diafragmă cu lamele. Acesta este motivul pentru care unii cercetători foarte riguroşi autentifică numai globii rotunzi pozaţi de aparate având diafragmă lamelară (ceea ce ni se pare o exagerare inutilă!).

O ipoteză rezonabilă de compromis ar fi aceea că, **la unele aparate, diafragma sau alte elemente optice constructive exercită o influenţă decisivă asupra formei globilor, dar la alte tipuri de aparate, globii iau forma lor proprie, neafectată de aceste aspecte**.

Studiu privind globii ovali şi cei retezaţi

Cauza globilor sub formă de oval sau cerc retezat nu poate fi diafragma (care nu are acest aspect), ci ar putea fi alte elemente optico-mecanice din interiorul obiectivului. Unele experimente optice simple pot dezvălui formele imprimate de aceste elemente sau de diafragmă.

Iată un test simplu pe care îl puteţi face singuri: într-o cameră întunecată aprindeţi o lanternă şi orientaţi-i fluxul luminos către obiectivul aparatului, mişcând-o în diverse direcţii şi unghiuri. În acest timp priviţi ecranul LCD (cu cristale lichide) al aparatului foto digital pe care îl deţineţi. Veţi observa diverse lumini secundare provenind din reflexii în obiectivul aparatului. Urmăriţi cu atenţie orice formă geometrică ce apare şi comparaţi-o cu ceea ce aţi obţinut în pozele cu globi – dacă sunt identice, probabil că forma globilor a fost influenţată de elementele optico-mecanice. Desigur că această explicaţie nu lămureşte de unde provin globii, ci doar de ce s-ar manifesta aceeaşi formă geometrică în pozele dumneavoastră.

1. Cercul poate fi ovalizat pe o parte prin efectul foto numit „ochi-de-pisică”.

Iată fotografii care prezintă ovalizarea vizibilă a globilor înspre marginile cadrului. În *foto 2.2-7a* vedeţi aspectul general al globilor dintr-o poză luată cu un aparat care manifestă pregnant efectul „ochi-de-pisică”, iar în *foto 2.2-7 b* şi *c*, detalii ale unor globi supuşi acestui efect optic.

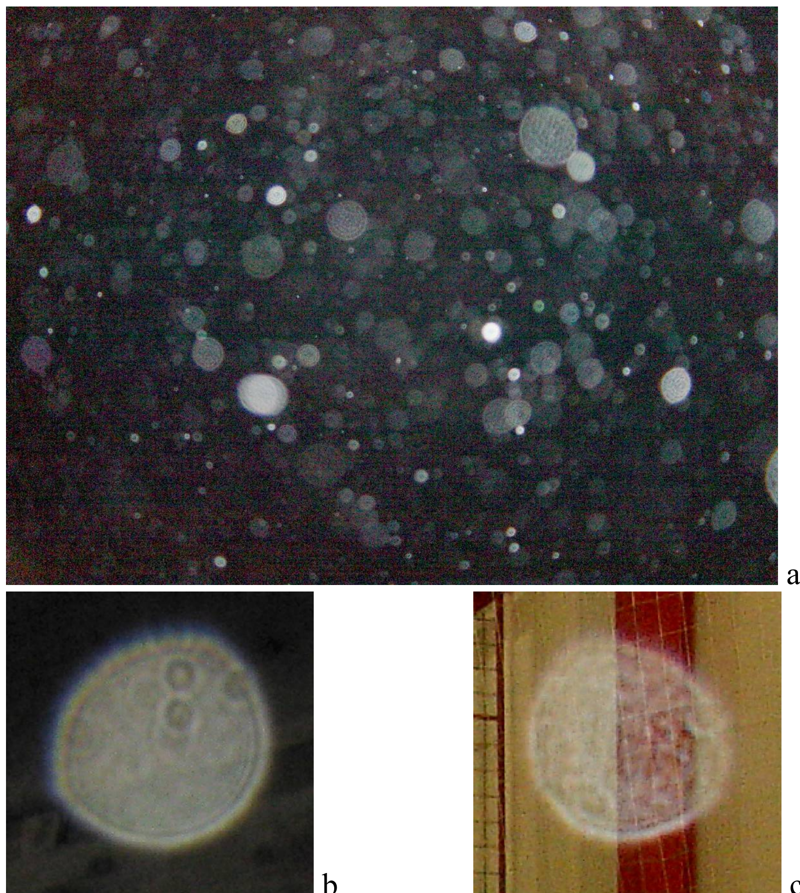
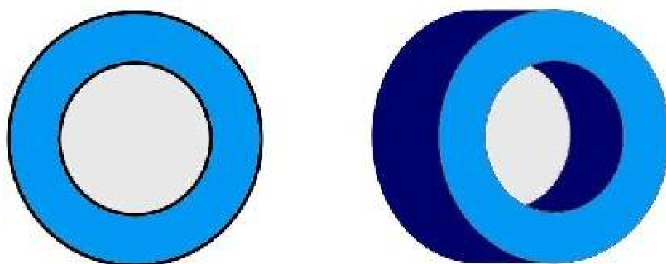

Foto 2.2-7 Ovalizarea globilor luminoşi înspre marginile cadrului, din cauza efectului foto „ochi-de-pisică” (a – aspect general; b, c – detalii din alte fotografii)

Efectul „ochi-de-pisică” este cauzat de faptul că lumina care intră oblic faţă de obiectiv are la dispoziţie o deschidere a lentilei mai mică – şi aparent deformată - decât lumina care intră din faţă, aproape de axa optică centrală. Efectul asupra obiectelor focalizate este doar o reducere a luminii pe marginea şi mai ales colţurile cadrului, dar obiectele luminoase <u>ieşite din focus</u> apar deformate, după tiparul marginii diafragmei, cu atât mai pronunţat cu cât obiectul este mai la periferia cadrului (pentru că punctele

luminoase nefocalizate iau forma deschiderii diafragmei – cerc, hexagon etc – conform efectului bokeh).

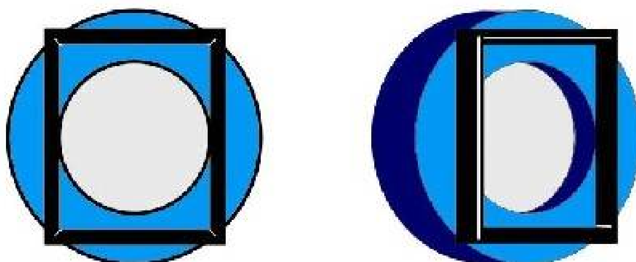
Pentru lămuriri, priviţi *figura 2.2-8* ce prezintă o lentilă cu o anumită grosime, privită din faţă şi din lateral. Razele luminoase ce intră din lateral vor prelua forma marginii din stânga a lentilei, în cazul efectului optic discutat mai sus.

Lentilă văzută din faţă şi din lateral

Figura 2.2-8 Efectul "ochi-de-pisică". Lumina care intră din lateralul lentilei deformează cercul într-un oval.

2. Dintr-un motiv optic similar, cercul poate fi tăiat pe o parte, în loc să fie ovalizat. În *figura 2.2-9* observaţi cum un cadru dreptunghiular de o anumită grosime montat în faţa lentilei poate obtura una din laturi atunci când lumina vine din lateral. Rezultatul este trunchierea globului circular, ca în *foto 2.1-8b*.

Lentilă plus cadru dreptunghiular văzute din faţă şi din lateral

Figura 2.2.-9 Efectul de trunchiere. Lumina care intră din lateralul lentilei retează cercul

 Comentariu:

a) Aceste două efecte apar numai la un număr restrâns de modele de aparate foto, în timp ce la altele nu sunt deloc sesizabile.

b) Există şi fotografii mai greu de explicat, dar unii le-ar pune probabil pe seama aceleiaşi cauze optice. În *foto 2.2-10*, sfera din stânga sus a fost retezată, dar în partea opusă celei în care ne-am fi aşteptat conform teoriei. Observaţi că ceilalţi globi sunt perfect circulari.

Foto 2.2-10 Trunchierea globului circular la colţul cadrului, pe partea opusă decât cea prognozată de efectele optice

Indiferent de explicaţiile din cele două studii de mai sus, ele NU ne lămuresc de ce apar globii în poze (fie ei poligonali, ovali, circulari trunchiaţi sau cu alt aspect), ci doar de ce ar lua o anumită formă ne-circulară, conform tehnicii actuale.

CONCLUZIE la capitolele 2.1 şi 2.2

Problema tuturor ipotezelor optico-fizice din capitolele 2.1 şi 2.2 este că sunt valabile în anumite circumstanţe, dar nu se pot generaliza. Ar trebui dat un verdict în fiecare caz în parte şi ţinând cont de particularităţile aparatelor folosite. Ipotezele se bazează pe date empirice, dar fundamentarea teoretică este lacunară, iar interpretările deseori sunt abuzive.

Cu cât adăugăm mai multe explicaţii, cu atât se vădeşte slăbiciunea teoriei şi incertitudinea în care ne zbatem. Pentru ca o teorie ştiinţifică să fie validă, trebuie să fie cât mai simplă şi lipsită de ambiguităţi, ceea ce nu se întâmplă aici. Fiecare nouă ipoteză le slăbeşte pe cele anterioare, făcându-ne să ne îndoim de toate. Dacă una dintre ele ar fi fost universală, nu s-ar mai fi căutat altele!

În faţa imposibilităţii de a lămuri toţi globii luminoşi fotografiaţi, unii ***sceptici*** încearcă o ultimă tentativă de a-şi apăra convingerile: «*Este adevărat că rămân o serie de globi nedesluşiţi ştiinţific, dar dacă cei „neexplicaţi” sunt la fel ca şi cei „explicaţi”, atunci nu ar fi logic să presupunem că au aceeaşi cauză?* ». Chestiunea este că nu sunt „la fel”, ci diferă semnificativ. Este ca şi cum aş spune aşa: „oamenii pe care îi cunosc sunt români, deci ar fi logic să presupun că toţi oamenii de pe planetă vorbesc româneşte, căci sunt tot oameni”.

Dincolo de inconsistenţa demonstraţiilor ştiinţifice şi de faptul că există alte explicaţii alternative, trebuie să recunoaştem că firele de praf şi picăturile de apă pot fi **uneori** o cauză a globilor din poze. De asemenea, elementele optico-mecanice pot avea o influenţă importantă asupra **deformării** globilor. Există însă nenumărate cazuri ce nu pot fi explicate astfel, mai ales dacă ţinem cont şi de celelalte aspecte menţionate la capitolul 3.6 **Confuzii, indicii, capcane.**

2.3 Condiţii prealabile pentru validarea experimentelor ştiinţifice

Explicaţiile fizice trecute în revistă mai sus abordează fenomenul globilor luminoşi din fotografii „pe fragmente”, uneori contrazicându-se reciproc. De aceea, credem că este important ca şi oamenii de ştiinţă să se aplece cu atenţie asupra fenomenului globilor luminoşi, nu doar entuziaştii fotografi. Este chiar de datoria lor să o facă, mai mult decât până acum. Totuşi, să ţinem seama că opiniile unor savanţi nu au autoritate ştiinţifică decât dacă se bazează pe dovezi experimentale şi ştiinţifice, iar în rest supoziţiile lor nu sunt altceva decât *credinţe* personale şi nimic altceva!

Pentru ca experimentele şi observaţiile ştiinţifice să dea rezultate corecte (indiferent care ar fi acestea), trebuie respectate nişte condiţii prealabile:

a) În ştiinţa clasică nu se ia în consideraţie şi componenta umană, dar în paradigma fizicii cuantice influenţa conştiinţei asupra experimentelor este un factor ce nu se neglijează. Şi datele empirice subliniază cât este de importantă persoana în preajma căreia apar globii din fotografii. Trebuie luat în calcul faptul dacă operatorul foto sau asistenţii săi au obţinut vreodată poze cu globuri luminoase sau nu.

b) Experimentele trebuie repetate, pentru eliminarea factorilor aleatori, chiar de zeci de ori şi de către diverşi cercetători independenţi, pentru a fi statistic semnificative.

c) Se impune analiza fotografiilor obţinute cu cât mai diverse mărci şi modele de aparate. Fiecare aparat poate produce unele efecte preferenţiale... Se recomandă şi colaborarea cu producătorii aparatelor optice respective sau alţi specialişti, pentru cunoaşterea detaliilor tehnice.

d) Fotografiile obţinute cu aparatele profesioniste nu se pot compara cu cele de amatori, fiindcă primele pot fi realizate în condiţii limită şi reglând parametrii optici în combinaţii neobişnuite (vezi efectul bokeh). Amatorii nu pozează în condiţii limită şi nici cu reglaje speciale. Experimentele ar trebui să

simuleze condiţiile reale, medii, eventual preluând informaţiile EXIF din fişierele-imagine originale.

Totuşi, în practica cotidiană, chiar şi profesioniştii se pot trezi cu surprize neaşteptate, şi anume globi care să le „strice” pozele. Pentru cei care cunosc bine toate secretele opticii, acestea sunt probe indubitabile despre prezenţa unui fenomen necunoscut şi inexplicabil de către ştiinţa fotografiei.

e) Experimentele trebuie să fie supervizate de savanţi serioşi. În secolul 19, savanţi de renume mondial precum William Crookes sau Oliver Lodge, deşi sceptici la început, s-au convins treptat că fenomenele spiritiste erau reale, devenind ulterior nişte apărători ai teoriei şi practicii spiritiste. Nu au avut nimic de câştigat din asta, dimpotrivă, au suferit oprobiul şi batjocura colegilor de breaslă, dar nu s-au dezis niciodată de concluziile lor ştiinţifice. O asemenea deontologie profesională se cere din partea coordonatorilor unui proiect de studiu academic asupra sferelor de lumină. Deocamdată, mici grupuri necunoscute se autodeclară pe Internet specialiste în chestiunea globilor, neoferindu-ne dovada onestităţii lor.

f) În testele ştiinţifice în care dorim dovedirea influenţei unui anumit factor cauzator trebuie controlate aproape perfect alte variabile independente care pot avea semnificaţie asupra rezultatelor. Simpla necredinţă în existenţa spiritelor nu este un argument pentru a le nega posibila influenţă. Când cauţi să dovedeşti experimental că există doar cauze substanţiale, nu ai dreptul, ca om de ştiinţă onest, să decizi că nu există cauze info-energetice, eliminând din start această opţiune, căci intri într-un cerc vicios logic. Din păcate, aşa procedează majoritatea cercetătorilor cu convingeri materialiste: prezintă argumente doar în favoarea propriilor prejudecăţi, neluând în seamă contraargumentele.

De fapt, spiritele sunt şi ele fiinţe naturale, doar că nu au făcut obiectul studiilor ştiinţifice recente. În secolul 19, mulţi savanţi de renume au condus experimente spiritiste de succes, care din păcate au fost lăsate în uitare. Poate tocmai de aceea spiritele au ales o altă strategie de data aceasta, la începutul secolului 21...

3. Teoria spiritistă

Dincolo de fenomenologia sferelor de lumină, avem nevoie şi de explicaţii teoretice care să ne astâmpere setea de înţelegere. La acest subiect, explicaţiile ştiinţifice sunt insuficiente, devenind chiar ridicole atunci când unii încearcă să le impună în lipsa unor dovezi concludente. Ştiinţa nu trebuie transformată într-un crez religios de tipul „crede ce îţi spun autorităţile şi nu cerceta!” De altfel, nu există un punct de vedere unanim al tuturor oamenilor de ştiinţă în aproape niciun domeniu, şi cu atât mai puţin în privinţa fenomenului straniu al globilor din poze... Ştiinţa materialistă actuală este departe de a desluşi mai mult de 5% din misterele naturii care ne înconjoară.

Pe de altă parte, este necesar să luăm în consideraţie fiecare afirmaţie ştiinţifică şi să o considerăm posibil validă până în momentul când îi găsim slăbiciuni logice sau practice. Atunci suntem liberi, ba chiar obligaţi deontologic să o abandonăm! Am abordat în capitolele anterioare teoriile ştiinţifice şi argumentele care le combat.

În lipsa unei teorii materialiste valide, coerente şi cuprinzătoare, **teoria spiritistă** este cea mai potrivită să descrie fenomenul globilor luminoşi. Unii inamici ai spiritualismului afirmă că „într-o bună zi, ştiinţa va demonstra tot adevărul”, deşi nu există nicio garanţie că ştiinţa materialistă va putea vreodată să explice totul. Noi nu pactizăm cu scepticii, ci preferăm să găsim explicaţii raţionale, constructive şi înnobilatoare încă de acum.

Desigur că nu toţi cercetătorii fenomenelor paranormale cred în existenţa spiritelor. Unii eventual expediază spiritele într-un capitol oarecare, mărginaş în cadrul enciclopediei nenumăratelor fenomene enigmatice. Credem că aceştia se află într-o mare eroare. Este unanim acceptat că materia conţine trei componente generice: substanţa, energia şi informaţia. Ştiinţa a studiat în detaliu substanţa, intrând foarte timid în imensul domeniu al energiei şi informaţiei. Limitele sale sunt date atât de aparatura folosită, cât şi de neputinţele minţii omeneşti. De exemplu, fizica teoretică a trecut mult dincolo de limitele actuale ale ştiinţei comune,

ajungând la concluzii foarte stranii şi neintuitive, aproape imposibil de reprezentat de mintea omului. Dacă lumea substanţei ne este relativ cunoscută, cea a info-energiei abia începe să îşi arate tainele.

Acceptând că această a doua lume materială este locuită de entităţi inteligente, atunci ele pot fi numite spirite. Or, fiindcă fenomenele paranormale sunt produse de legile naturale, dar încă necunoscute, ale lumii info-energetice, atunci înseamnă că orice cercetare parapsihologică este, de fapt, o intruziune în lumea spiritelor. Unii preferă să le numească entităţi astrale, fiinţe spirituale etc. Este acelaşi lucru.

Credem că ar fi mai cinstit şi clar să folosim numele de „spiritism" atunci când studiem lumea spiritelor. Cuvântul „spiritual" are deseori o conotaţie culturală prea largă. Cuvântul „spiritualist" se referă la credinţa în supravieţuirea sufletului după moartea corpului, în lumea de dincolo, destul de imprecis descrisă. Cuvântul „spiritist" se referă la contactul nemijlocit al oamenilor cu spiritele, atât în cadrul fenomenelor naturale, cât mai ales în cadrul unei comunicări inteligente directe.

N.B. A nu se confunda spiritismul cu fenomenul poltergeist, cu fantomele sau moroii care bântuie diverse case şi alte asemenea poveşti de groază. Spiritismul iluminează mintea şi mângâie sufletul oamenilor. Orice căutare religioasă sinceră este o formă de spiritism.

Teoria pe care am adoptat-o este „paranormală", dar cât se poate de ştiinţifică - Doctrina Spiritistă. Lumea spiritelor este la fel de naturală ca şi cea a oamenilor. De reţinut: a fi „ştiinţific" nu înseamnă a fi „materialist". Fizica modernă nu este deloc materialistă, ci menţionează energia ca principal constituent al universului, substanţa fiind doar o stare particulară a energiei.

Afirmam încă de la început că sferele de lumină ce apar ocazional în fotografii sunt **entităţi spirituale** (pe scurt, **spirite**), invizibile în mod natural, care doresc să ni se facă vizibile în anumite circumstanţe. Acesta este punctul nostru de vedere extrem de bine fundamentat pe argumente logice, fenomenologice, culturale şi, desigur, intuitiv-subiective. Nu ar fi imposibil de

obţinut şi dovezi materiale, de fapt ele au şi fost obţinute de spiritiştii secolelor trecute, dar, vai! cine mai ţine cont de ele acum? Poate că mai puternice şi folositoare sunt concluziile la care ajunge fiecare om în parte, folosindu-şi inteligenţa şi intuiţia. Pe acestea nu i le poate distruge nimeni şi nici nu le va uita vreodată. Sunt cea mai sigură avuţie şi temelie a evoluţiei spirituale.

Argumentele noastre spiritiste se bazează, printre altele, pe:

- Numărul în continuă creştere al globilor fotografiaţi pe tot Pământul (sugerând un proces evolutiv guvernat de o **voinţă inteligentă**);

- Apariţiile similare în condiţii foarte diferite (sugerând **aceeaşi cauză**);

- **Autenticitate**, probele fiind imposibil de falsificat de către specialişti (într-un sens sau în altul), inclusiv prin apariţia lor în masă;

- Cu cât suntem mai interesaţi de fenomenul sferelor de lumină şi cu cât fotografiem mai mult, cu atât se vor ivi mai multe. Aceasta sugerează o formă de **colaborare** şi **comunicare**.

- Lipsa explicaţiilor ştiinţifice convenţionale.

- Superioritatea explicativă faţă de alte pseudo-teorii paranormale.

Cea mai importantă calitate a unei teorii ştiinţifice este **predictibilitatea**. Când mediumul Nina Petre a filmat emisiunea „Te vezi la Ştirile ProTv”, la Templul Ursitelor, în 10 martie 2007, dânsa i-a prognozat realizatorului Cristian Tabără că în poze vor ieşi globi luminoşi, ceea ce s-a şi întâmplat. Nici o altă teorie, în afară de cea spiritistă, nu putea oferi suportul unei astfel de predicţii corecte...

3.1 Ce sunt spiritele?

Pentru a defini ce sunt spiritele vom apela la disciplina care se ocupă de ele şi anume **doctrina spiritistă**. Aici vom găsi cele mai simple şi mai clare afirmaţii despre spirite, care, mai mult decât atât, converg cu toate tradiţiile religioase de pretutindeni. Prin urmare, este de ajuns să ne informăm corespunzător pentru a afla

ceea ce se ştie deja de mult timp despre lumea invizibilă a spiritelor. Vom putea corela cu uşurinţă aceste informaţii cu fenomenul sferelor din fotografii. Spaţiul acestui volum fiind restrâns, vom face o sinteză, invitându-i pe cei interesaţi de subiect să aprofundeze pe cont propriu acest domeniu, eventual lecturând articolele scrise de noi pe site-ul www.spiritus.ro. În acelaşi scop, vă invităm să citiţi Anexa 2 „Ce este spiritismul?”, de la sfârşitul cărţii.

Pe scurt, vom defini **spiritele** ca fiind minuscule vietăţi inteligente, alcătuite dintr-o energie nedetectabilă (care pentru ele însele pare a fi cât se poate de substanţială), asemănătoare unui fluid (care îşi poate schimba forma, menţinându-şi integritatea). De altfel, în literatura de specialitate, se uzitează deseori termenul de **fluid subtil**, adică o substanţă foarte fină, care alcătuieşte „corpul” spiritului (numit şi **perispirit**). Forma perispiritului este principial sferică, înconjurând punctul central. Prin analogie, centrul sau nucleul spiritului joacă rolul de „creier”, fiind prea mic şi rafinat pentru a fi văzut. Din acest centru al Fiinţei spirituale iradiază un câmp care ordonează fluidul subtil în forma pe care o putem observa în fotografiile sferelor de lumină. Deci ceea ce vedem noi este emanaţia energetică a spiritului, purtând amprenta sa individuală, similară cu aura bioenergetică umană.

După cum spun tradiţiile spirituale orientale, nucleul spiritului este în legătură cu Divinitatea, fiind chiar un mic fragment din Ea, „precum o scânteie din Marele Foc divin”. Prin urmare, când vorbim de spirite, automat ne raportăm la Dumnezeu, ele fiind copiii Săi care populează tot Universul. Omul însuşi deţine în creierul său un spirit care îi coordonează destinul şi îi dă viaţă. Moartea este momentul când spiritul iese definitiv din corp, pentru a se reintegra în lumea spiritelor „libere”.

Prin urmare, spiritele care se manifestă în fotografii ar putea fi, foarte probabil, spiritele foştilor oameni care au trăit în trecut pe planetă şi chiar unii pe care i-am cunoscut sau i-am iubit cât au fost în viaţă. Astfel, apariţiile globilor în poze capătă o importanţă extraordinară pentru credinţa oamenilor în nemurire şi comunicarea cu spiritele.

3.2 Sfere luminoase în frescele creştine

La vechea mânăstire „Sfânta Ecaterina" de la Muntele Sinai (Egipt) se pot vedea picturi realizate cu multe sute de ani în urmă (secolul 12) care reprezintă misterioase discuri luminoase. Până acum câţiva ani, s-ar fi putut presupune că sunt OZN-uri, având forma aparentă de disc, deşi nu se putea găsi legătura cu scenele biblice. Dar de când astfel de globuri luminoase apar în fotografii, a devenit clar că discurile pictate în ipostazele religioase au o explicaţie spirituală. Ele reprezintă structura aurei spiritelor. Se observă, de altfel, că **ele sunt aurite, la fel ca şi aurele sfinţilor**. Prin aceasta, pictorul a vrut să indice faptul că ambele au aceeaşi origine, una spirituală.

Cei care încă se mai îndoiesc de faptul că globurile luminoase surprinse astăzi în fotografii sunt spirite, au aici o dovadă peste veacuri că forma acestora putea fi văzută de clarvăzătorii acelor timpuri, fără aparate foto. Mai mult, aceste apariţii erau interpretate ca având o origine spirituală, altfel nu le-ar fi pictat în scenele religioase.

Astăzi ştim că **Spiritul este un focar punctiform care emite energie într-un câmp sferic (aura circulară)**. Se pare că acest lucru nu era un mister nici pentru trăitorii creştini din secolul 12, care l-au reprezentat în picturile de mai jos. Priviţi câteva dintre frescele de pe zidurile **mânăstirii „Sfânta Ecaterina" din Sinai**, un important centru de atracţie pentru turismul ecumenic.

În *foto 3.2-1* apare jumătate de disc auriu la marginea superioară, iar în *foto 3.2-2* apar mai multe discuri, în diverse poziţii (imaginea este reprodusă în alb-negru). În *foto 3.2-3* apar trei spirite sus şi unul jos, iar în *foto 3.2-4* se observă patru discuri pictate în partea de sus a frescei (imaginile 3.2-3 şi 3.2-4 sunt reproduse în Planşa în culori de la pag.36).

Foto 3.2-1 „Scara Cerului". *Apare jumătate de disc auriu la marginea superioară, pe centru.*

Foto 3.2-2 „Bunavestire". *Apar mai multe discuri, în diverse poziţii, unul dintre ele trimiţând o rază către Fecioara Maria.*

3.3 Forma umană a spiritelor

Afirmând că forma spiritelor este sferică am putea intra în contradicţie cu factorii religioşi şi tradiţiile culturale care susţin că spiritele îşi păstrează o formă umană în lumea de dincolo, sub care au apărut uneori în faţa credincioşilor, în viziuni sau vise lucide. Aceasta este o prejudecată prea adânc înţepenită în mentalitatea omenirii ca să o putem elimina dintr-o dată.

Origen (185 - 254 d.Hr.) unul dintre cei mai proeminenţi Părinţi ai Bisericii Creştine originare, un prolific exeget al scripturilor biblice şi martir al credinţei, a vorbit răspicat şi în termeni inconfundabili despre pre-existenţa sufletului înainte de naştere (ceea ce concordă cu teoria spiritistă şi cu credinţa în reîncarnare a orientalilor). Mai mult, el a afirmat că trupul înviat al lui Cristos era format din materie eterică şi cu aspect de **sferă**, precum vor fi corpurile tuturor celor înviaţi după moarte şi că, la Judecata de Apoi, nu mai există materie grosieră, ci spirit pur. Iată deci că observaţiile recente confirmă ceea ce se ştie de mii de ani în lumea iniţiaţilor.

Doctrina spiritistă ne explică mai clar: odată ce omul „îşi dă duhul", spiritul său (duhul) intră în lumea spiritelor, pierzând treptat legăturile materiale şi emoţionale cu viaţa terestră. Spiritul îşi păstrează temporar forma energetică similară cu a corpului uman, care se estompează treptat până capătă forma sferică normală. Totuşi, în condiţii speciale, spiritul îşi poate remodela perispiritul fluidic oricum doreşte, cel mai probabil sub forma omului decedat, ca să poată fi recunoscut de persoanele cărora le apare în vis, sub formă subtilă sau chiar aproape fizică.

Globii luminoşi înfăţişează deci forma obişnuită proprie a spiritelor. Din moment ce apar în fotografii, este clar că perispiritul capătă o consistenţă semimaterială, care se supune legităţilor optico-fizice. Ceea ce vedem este conturul eterico-energetic, care are vibraţia cea mai grosieră, ce poate fi captată tehnic. Pe lângă fluidul eteric, perispiritul conţine şi alte fluide invizibile aparatului fotografic, mult mai extinse spaţial în jurul centrului.

Poate că unor oameni le este greu să suporte ideea că după moarte vor deveni nişte minuscule puncte luminoase, fără corp uman, fără chip etc. De aceea, este probabil că spiritele vor continua să apară credincioşilor sub diverse forme antropomorfice, în scopul păstrării şi întăririi credinţei în lumea de apoi. Dar poate că ar trebui să acceptăm realitatea aşa cum a fost concepută de Geniul Creator al Lumii, Dumnezeu Tatăl. Spiritele găsesc o mare plăcere în a trăi aşa cum sunt create dintru începuturi, posedând mai multe simţuri decât oamenii, mai multă cunoaştere şi iubire. Spiritele sunt sfere de lumină din Lumină!

La ora actuală, statistica din spitale arată că milioane de oameni din întreaga lume au trăit o experienţă în preajma morţii (în limba engleză, *near death experience*). Unii dintre ei au relatat după ce au revenit la viaţă că, imediat ce conştiinţa lor (sufletul) a părăsit corpul fizic, s-au văzut pe sine ca fiind o **mică sferă de lumină**, cu o mare libertate de mişcare.

Oamenii care doresc să afle mai multe despre lumile spirituale pot studia biblioteci şi videoteci întregi dedicate acestui subiect fascinant sau pot discuta cu mediumii şi clarvăzătorii ce se află în contact direct cu spiritele.

3.4 Detractorii teoriei spiritiste a sferelor de lumină

Ar fi nedrept ca, în controversa dintre teoria spiritistă şi cea ştiinţifică, să nu cerem dovezi plauzibile decât din partea susţinătorilor cauzei materialiste. Dar nu este deloc aşa. După cum am spus şi vă puteţi convinge, doctrina spiritistă a fost întotdeauna însoţită de probe directe şi indirecte. În privinţa caracterului paranormal al globilor luminoşi nu trebuie să vă aşteptaţi neapărat la dovezi palpabile, ci mai ales la argumente logice. Nici din partea adepţilor celeilalte tabere „materialiste" nu cerem neapărat evidenţe palpabile (le luăm totuşi în considerare dacă ni le oferă!), dar măcar logice să fie. Din păcate, constatăm generalizarea unor concluzii de genul «*în această poză avem de a face cu o reflexie,*

prin urmare în TOATE pozele cu globi sunt doar reflexii». Ceea ce este evident o încălcare flagrantă a logicii. Sau ne lovim de afirmaţii absurde de genul «*NU există spirite decât în imaginaţia unora, prin urmare globii luminoşi nu au cum să fie spirite!* ». Ceea ce este o poziţie ideologică, nicidecum ştiinţifică.

Popularizând de câţiva ani fotografiile cu spirite, am reuşit iniţierea unui curent de opinie naţional favorabil spiritismului. Cei care descoperă astăzi în propriile poze astfel de sfere luminoase vor găsi repede pe cineva binevoitor care să le spună ce sunt ele sau să îi îndrume spre site-ul nostru, unde sunt prezentate sute de fotografii asemănătoare primite de la cititori. Iată că publicăm acum şi o carte de sinteză despre acest fenomen fizic şi spiritual!

În acelaşi timp, suntem conştienţi că iniţiativa noastră a creat şi nemulţumiri printre cei care au interesul ca populaţia să rămână în ignoranţă şi naivitate. La fel de mult i-am supărat pe cei care îşi simt ameninţată credinţa lor atee (ateismul fiind tot o credinţă, dar întoarsă invers, împotriva spiritualităţii).

Este regretabil că unii oameni cu diplome universitare sau care popularizează ştiinţa îşi folosesc prestigiul de „liber cugetători” pentru a induce în mintea populaţiei teze evident false, cu argumente pseudo-ştiinţifice (adică viclene şi mincinoase)! Sub aparenţa obiectivităţii, informaţiile ştiinţifice sunt manipulate în folosul ideologiei materialiste, bazându-se mai ales pe lipsa de informare generală şi de specialitate a maselor. Pentru a manipula ai nevoie doar de câteva persoane instruite în acest scop şi cu acces nelimitat în mass-media. Astfel, se pot impune propagandistic orice minciuni doreşte ideologul-şef.

Am scris aceste rânduri fiindcă am constatat că, până şi în chestiunea oarecum neutră a globilor luminoşi, s-a strecurat impostura „ştiinţifică”. Unele website-uri de mare expunere publică oferă explicaţii cu totul puerile asupra unor fotografii ce înfăţişează globi luminoşi, fără a oferi dovezile necesare. Am înţeles astfel că subiectul are o încărcătură ideologică imensă pentru detractorii fenomenului. Ei nu sunt interesaţi de dezbateri libere şi argumentate, ci doar de anihilarea tezei spiritiste. Se pare că existenţa fenomenelor paranormale pur şi simplu îi deranjează

din treburile lor. Ce ar avea de câştigat? Desigur, miza cea mare este îndepărtarea oamenilor de credinţa în lumile invizibile şi în Dumnezeu, astfel populaţia putând fi mai uşor manipulată, la dispoziţia „savanţilor atotcunoscători”.

Considerăm că este nevoie de rigoare în cercetările spiritiste tocmai pentru a nu fi vulnerabili la asemenea atacuri. Trăim vremuri de intensă luptă împotriva idealurilor spirituale şi, pe lângă ateii declaraţi, alţi duşmani redutabili ai spiritismului sunt acele persoane bine informate în doctrinele esoterice, dar care nu acceptă autoritatea supremă a lui Dumnezeu. Ei nu neagă evidenţa existenţei lumii spirituale, ci răsucesc în fel şi chip evidenţele, ca nimeni să nu mai înţeleagă nimic, iar ei, „aleşii”, să îşi păstreze monopolul cunoaşterii, în scopuri egoiste. Credem că dezbaterile ideologice pe teme spirituale vor fi din ce în ce mai frecvente, pe măsură ce oamenii se luminează şi îşi pun întrebări profunde. Le va fi din ce în ce mai greu detractorilor spiritismului să îşi susţină raţional poziţia, depăşită de evenimente şi de numărul tot mai mare de persoane inteligente care aderă la acest punct de vedere simplu şi natural. Încet, încet se naşte o civilizaţie de simbioză între oameni şi spirite - mai exact spus, între spiritele încarnate şi cele destrupate…

3.5 Răspunsuri date scepticilor

Având acum o bază explicativă mai largă, să reluăm unele obiecţii ale scepticilor, care au fost parţial lămurite în capitolele 2.1 şi 2.2, ce au tratat teoriile fizice. Nu este rău să fim sceptici, dar este un mare păcat să ne încăpăţânăm a gândi eronat (atât în sensul că «nu poate exista ceea ce nu cunoaştem încă», la fel ca în dogma materialistă, cât şi în sensul că vom «crede orice, fără discernământ», ca în dogma religioasă). Prin urmare, să încercăm să ne menţinem echilibrul şi realismul…

Întrebare:

- De ce globii luminoşi sunt mai întâlniţi (deşi nu exclusiv) la aparatele digitale decât la cele cu film? Nu este acesta indiciul că fenomenul se datorează exclusiv tehnicii **moderne**?

Răspuns:

a) Pozele digitale sunt mult mai numeroase şi globii astfel obţinuţi devin proporţional mai numeroşi. Fenomenul a ajuns de importanţă publică abia începând cu anul 2002, dar tehnic vorbind, putea apare înainte de această dată (fie digital, fie pe film), şi chiar a apărut. Este plauzibilă ipoteza că spiritele ar interacţiona mai uşor cu senzorul electronic decât cu filmul de celuloid, rezultând fotografii mai clare...

Poate că, pe măsură ce tehnica avansează, vor fi surprinse noi forme misterioase în poze sau pe video. Dar nu tehnica generează misterele, ea doar le poate revela.

Chiar şi acum, cu cel mai avansat dispozitiv, nu se poate **garanta** fotografierea experimentală de globi adevăraţi. Este dovada că ştiinţa nu deţine încă toate răspunsurile, chiar şi la întrebările simple. Oamenii de ştiinţă curajoşi îşi recunosc onest limitele.

b) Spiritele au dorit să se facă vizibile pe scară largă odată cu intrarea omenirii în secolul 21. Nu este o coincidenţă şi nici urmarea exclusivă a avansului tehnologic (ele pot să apară la fel de bine şi pe filmul clasic; în plus, nu apar mereu nici în pozele digitale). Este un plan bine pus la punct de către entităţile inteligente care conduc universul.

Observaţie: Chiar şi invenţiile tehnice sunt inspirate de spiritele savante care secondează din astral oamenii de ştiinţă.

Întrebare:

- De ce numărul de globi este influenţat de adâncimea de câmp a lentilei camerei de luat vederi? Oare nu se confirmă astfel teoria că aparatele **automate** (destinate amatorilor) ar fi cauza?

Răspuns:

Din punct de vedere statistic, constatăm că globii apar mai des în fotografiile de amatori, realizate cu aparate automate (deci cu profunzime de câmp mai mare, potrivită pentru autofocus). Globii apar mai ales la fotografiile de amatori, pentru că, la nivel mondial, ele sunt mai numeroase decât cele realizate de profesionişti. În plus, amatorii nu se sfiesc să le arate lumii întregi, pe când profesioniştii le ascund, ca să nu fie batjocoriţi şi să nu-şi piardă clientela.

Întrebare:

- De ce unii globi sunt trunchiaţi la colţurile cadrului (efectul „ochi-de-pisică"), în unele poze? Oare nu sugerează acest lucru o cauză pur **optică**?

Răspuns:

Odată ce pot fi sesizate de aparatul foto, înseamnă că spiritele se manifestă aproape material, precum nişte „aburi concentraţi", necontravenind în niciun fel legilor cunoscute ale fizicii. Efectul optic „ochi-de-pisică" la care globii luminoşi sunt supuşi <u>nu ne sugerează că ei ar fi obiecte fizice</u> luminoase, ci pur şi simplu că sunt ieşiţi din focus, fiind prea aproape de obiectiv. Acest fapt era previzibil, căci intensitatea luminii provenite de la spirite în

general nu poate acoperi o distanţă prea mare, ele fiind de dimensiuni foarte mici (desigur, cu excepţiile de rigoare).

Întrebare:

- Dacă globii ar fi prezenţe reale, de sine stătătoare şi nu artefacte foto, ar trebui să apară identici în toate pozele din lume, să nu depindă de particularităţile aparatului (alcătuirea obiectivului, a diafragmei, alte elemente), nu-i aşa?

Răspuns:

Atâta vreme cât imaginea globului parcurge traseul optic al obiectivului, el respectă legile opticii, suferind unele posibile deformări ca şi orice altă reflexie luminoasă. Ar putea da efecte neaşteptate, incredibile, doar dacă ar impresiona direct senzorul. Poate că în viitor vom constata şi astfel de fenomene...

Pe de altă parte, diversitatea entităţilor spirituale este enormă, iar formele pe care le pot lua, şi mai diverse. Totuşi, limitările tehnice ne împiedică să le putem vedea sub toate formele lor reale.

În ciuda acestor limitări, apariţia globilor în poze a devenit un fenomen extins tocmai pentru că aspectul lor general s-a reprodus în pozele de pe întreg mapamondul. Chiar dacă nu putem vorbi de identitate, cu siguranţă că există o asemănare evidentă, un tipar comun al acestora.

Întrebare:

- De ce globii apar întotdeauna în faţa subiectului fotografiat? Oare nu pentru că sunt doar nişte particule în apropierea lentilei?

Răspuns:

Într-adevăr, majoritatea globilor sunt în prim-plan, în faţa altor obiecte sau persoane din poză. Prezenţa lor fiind foarte eterică, rafinată, de slabă intensitate luminoasă vizibilă, spiritele aleg să se manifeste în apropierea obiectivului, unde cresc şansele de a fi înregistrate.

Dar există şi excepţii foarte semnificative. Iată un spirit aflat în spatele luminii lumânării, la o înmormântare, în *foto 3.5-1*.

a

b (detaliu)

Foto 3.5-1 (a, b) Spirit aflat în spatele lumânării

Şi un glob aflat în spatele unei păpuşi, în *foto 3.5-2*.

Foto 3.5-2 (a, b) Spirit aflat în spatele păpuşii

În general, sunt la fel de posibile următoarele variante sub care spiritele îşi etalează aura (perispiritul):

- Pot fi mai mici sau mai mari, în funcţie de intenţia şi energia pe care o posedă.
- Pot fi mai mult sau mai puţin intens luminoase, în funcţie şi de sensibilitatea aparatului.
- Pot fi mai apropiate sau mai depărtate de aparatul de fotografiat.

Întrebare:

- S-a dovedit că unele persoane posedă un biocâmp puternic, care poate impresiona filmele fotografice chiar în caseta lor, neexpuse la lumină. Această bioenergie umană ar putea energiza particulele ce plutesc în atmosferă, făcându-le luminiscente pentru fracţiuni de secundă, nu-i aşa? În alte cazuri, chiar intenţia entuziastă de a fotografia globi ar putea fi la originea generării acestor „halouri", nu?

Răspuns:

Bioenergia umană, ca şi intenţia umană pot avea un rol important în apariţia globilor. Dar ele nu acoperă toate cauzele posibile. Globii ne apar numai uneori (chiar dacă posedăm un biocâmp intens – dar nu toţi fotografii de globi îl au!) şi nu oricând dorim noi (chiar dacă ne concentrăm puternic!). Şi cum oare să explicăm energizarea particulelor din aer exact în momentul pozei, lipsind din poza anterioară sau cea ulterioară? Unii fotografi pasionaţi chiar se simt frustraţi că nu pot poza globi oricând doresc! Explicaţia pur biofizică nu este suficientă, ci trebuie completată cu influenţa celeilalte părţi – şi anume, voinţa spiritelor pe care le fotografiem...

Pe de altă parte, într-adevăr, există oameni speciali care, printr-o concentrare intensă, pot genera anumite forme-gând care să fie pozate (dar care nu seamănă neapărat cu globii autentici). Aceştia sunt însă doar nişte excepţii umane notabile, nicidecum o regulă.

Întrebare:

- Dacă globii reprezintă nişte spirite, de ce numărul lor nu creşte în cimitire sau locurile bântuite de fantome?

Răspuns:

Parapsihologia defineşte, pe scurt, fantomele ca fiind „suflete prinse între două lumi”. Nu se pot desprinde de amintirile vieţii terestre, deşi nu se mai pot bucura de viaţa corporală. Totodată, nu se pot bucura nici de beneficiile vieţii de spirit liber. Fantomele apar uneori sub forma unui nor ectoplasmatic, nu de luminiţă, precum spiritele libere. Dar în preajma unei fantome nu este obligatoriu să existe spirite libere sau ca acestea să se facă vizibile în poze.

În principiu, spiritele apar sub formă de globi oriunde vor ele să apară, din considerente care ne scapă nouă, oamenilor. Spiritele evoluate se pot strânge în anumite locuri pure din punct de vedere energetic (păduri, cursuri de apă sau alte arii naturale), în preajma unor persoane cu calităţi de medium (având un biocâmp puternic şi curat energetic) sau în aglomerările de oameni (le place compania oamenilor bine intenţionaţi, curaţi la suflet, a copiilor), totodată evitând locurile rău famate, unde predomină energiile malefice, inferioare (cum ar fi şi unele case bântuite).

Întrebare:

- Nu cred că un spirit ar fi un cerculeţ inert ori un cerculeţ care face mişcări simple, ce îi place să fie fotografiat. Inteligenţa i-ar permite mai mult de atât. Poate că globii din poze sunt fiinţe din lumea eterică, dar nu prea inteligente, asemănătoare microbilor tereştri?

Răspuns:

Ştim atât de puţine lucruri despre lumea spiritelor! De aceea, nu trebuie să manifestăm neîncredere şi ostilitate atunci când ni se dăruiesc astfel de cunoştinţe despre lumea invizibilă, mai ales prin gura mediumilor şi a clarvăzătorilor. Dacă arătăm prea mult scepticism, „ni se ia darul”, adică rămânem în ignoranţa propriilor noastre opinii limitate.

În secolul 19 şi la începutul secolului 20 au fost fotografiate spirite materializându-se (în condiţii extrem de speciale) ca oameni întregi sau doar ca părţi anatomice, ba chiar s-au luat mulaje în parafină ale membrelor materializate (de obicei mâini). Din păcate şi spre nenorocirea lumii, savanţii care au studiat şi confirmat experienţele spiritiste au fost deseori luaţi în râs de confraţii lor aşa-zis „pozitivişti” (adică materialişti).

Acum trăim alte vremuri. Spiritele se fac cunoscute lumii întregi prin fotografii care nu sunt monopolul nimănui, nici măcar al unor experţi (care le-ar putea truca, într-un sens sau în celălalt). Ele apar la nenumăraţi fotografi amatori, oameni de bună credinţă, pe tot cuprinsul planetei, din ce în ce mai des, pe măsură ce tehnicile foto sunt mai sensibile şi mai accesibile oricui.

Spiritele există şi ni se fac cunoscute prin fotografii. Nu e **dorinţa** noastră, ci mai ales **a lor**! Da, poate chiar le place să fie fotografiate în formă de „cerculeţ”... Dar unele sfere prezintă chiar găuri şi rupturi evidente, care nu au nici o explicaţie fizică, precum în *foto 3.5-3*. În completare, vezi şi *foto 2.1-9*.

Se studiază intens şi alte modalităţi tehnice de comunicare interdimensională, printre care **transcomunicaţia electronică (fenomenul „vocilor electronice”)**, în care spiritele apar pe ecranul televizorului (monitor, cameră video) sau glasul lor este înregistrat pe benzi magnetice, ori auzit la telefon (sau captat pe robotul telefonic). Pentru cercetări sistematice este nevoie de aparatură electronică super-performantă, iar numeroşii oameni interesaţi de contactul cu lumea invizibilă au obţinut deja dovezi extraordinare (pentru informare vezi cartea părintelui **François Brune – „*Morţii ne vorbesc*”**, Editura Enciclopedică, 1994).

a

b

c

d

e

f

Foto 3.5-3 (a – f) Sfere luminoase cu găuri şi rupturi

Iată, în final, mărturia unei cititoare a site-ului nostru, care pozează globi luminoşi. Este un ultim argument pe care îl înfăţişăm scepticilor de bună credinţă:

«De aproximativ 2 ani îmi ies foarte multe poze cu „globuri luminoase” - eu şi copiii mei le-am numit „luminiţe”. Câteva observaţii în legătură cu apariţia luminiţelor:

- am făcut poze cu 5 aparate diferite, ultimele fiind de înaltă performanţă, şi cu toate am reuşit să pozez luminiţe.
- apariţia luminiţelor este în funcţie de starea noastră sufletească (când suntem în armonie şi liniştiţi, apar foarte, foarte multe, iar când suntem tensionaţi pot spune că nu apar deloc).
- copiii mei le vizualizează şi fizic (de multe ori), eu le-am văzut numai de câteva ori.
- de multe ori simt o nevoie aproape organică să apară „luminiţele”, fac poze seriale şi nu apar, iar când mă concentrez şi mă liniştesc, încep să apară.
- anul trecut în vară, când fenomenul a luat amploare, am apelat la o cunoştinţă care a prezentat pozele unui fotograf profesionist (o persoană foarte sceptică), care bineînţeles că nu a reuşit să dezlege misterul, dar a reuşit să ajungă la concluzia că nu sunt defecte ale aparatelor sau particule de praf sau insecte etc...
- aceste poze cu luminiţe apar cu precădere când suntem numai noi (eu şi copiii), rar când sunt persoane străine în vizită (şi numai cu anumite persoane).»

Amalia B., 8 mai 2009

În *foto 1.1-1* este reprodusă o fotografie cu „luminiţe” realizată de Amalia.

3.6 Confuzii, indicii, capcane

Este posibil să avem un glob autentic în poza noastră şi să nu-i dăm nicio importanţă. Poate nici măcar nu observăm acea „pată” albicioasă. De altfel, se întâmplă frecvent acest lucru. Suntem siguri că, după lecturarea cărţii de faţă, nu veţi mai fi indiferenţi la anomaliile din fotografiile dumneavoastră. Dar este posibil şi reversul medaliei, din prea mult entuziasm. Desigur că este de dorit să ne menţinem luciditatea, dar şi deschiderea minţii pentru orice posibilitate şi să studiem fenomenul în toată complexitatea sa, experimentând, informându-ne şi dorindu-ne să aflăm adevărul.

În plus faţă de explicaţiile deja prezentate în capitolele anterioare 2.1, 2.2 şi 3.5, adăugăm alte câteva informaţii şi avertismente utile.

- Reflexiile luminii bliţului în diverse suprafeţe lucioase nu sunt globi.

- Unele pete de grăsime sau amprente digitale de pe obiectiv pot da diverse irizări care nu sunt globi autentici. Amprentele se întind de obicei pe o suprafaţa mult mai întinsă decât un glob luminos. Iată un exemplu în *foto 3.6-1*, la marginea de jos a pozei.

Foto 3.6-1 Amprentele de pe obiectiv pot da irizări care nu sunt globi autentici

- Reflexiile multiple ale luminii solare în grupul de lentile ale obiectivului aparatului dau un şir liniar de pete luminoase de

aceeaşi formă geometrică, uneori colorate diferit. Sunt reflexii parazite, nedorite, precum în *foto 3.6-2*.

Explicaţie optică: raza de soare care intră în obiectiv se reflectă întâi pe suprafaţa internă dinspre aparat a lentilei, după care se reflectă înapoi de pe suprafaţa internă dinspre exterior a lentilei, revenind în final spre senzor, în paralel cu celelalte unde luminoase care formează imaginea fotografiată. Dacă raza solară vine oblic, din afara cadrului pozei, efectul nedorit se poate evita printr-un dispozitiv parasolar (un tub cilindric, montat în prelungirea obiectivului).

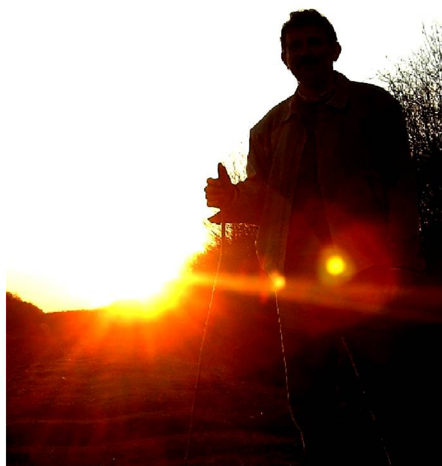

Foto 3.6-2 Reflexii parazite ale luminii solare

- Nu este vorba de reflexii parazite în obiectiv dacă apar mai mulţi globi aruncaţi aleatoriu în cadru, cu mărimi diferite care nu cresc după o linie.

- Plasarea aparentă a globilor într-o fotografie bidimensională nu reflectă poziţia lor reală în spaţiul tridimensional. Cel mai probabil, globii se află mai aproape de aparat decât subiectul fotografiei. Este posibil ca globii să nu aibă nicio legătură cu subiectul pozat, ei doar dorind să-şi comunice prezenţa.

- Una este să faci o confuzie neintenţionată şi alta, să creezi un fals. Unii încearcă prelucrarea pe computer, în Photoshop sau alte aplicaţii de imagini, a unor poze cu aparenţe stranii, pe care vor să le impună ca fiind apariţii oculte, din dorinţa de a-şi bate joc de oameni. Alţii folosesc diverse trucuri optice ale aparatelor

profesioniste, reuşind efecte ingenioase. Este o cale de a decredibiliza adevăratele apariţii globulare.

- Un indiciu **sigur** că avem de a face cu autentici globi ar fi acela că apar în spatele unor obiecte sau persoane, care le obturează parţial forma. Sunt poze destul de rare, dar reprezintă o dovadă imbatabilă, chiar şi pentru sceptici. Vezi *foto 3.5-1* şi *foto 3.5-2*.

- Un alt indiciu **sigur** de cauză paranormală ar fi pozarea globilor la lumină naturală, fără bliţ. Vezi *foto 1.5-1*.

- Există poze în care apar globi foarte luminoşi, relativ rotunzi, dar în care nu se mai poate distinge structura interioară dantelată. Unii globi foarte luminoşi opaci au aceeaşi cauză ca şi globii dantelaţi, transparenţi, adică sunt spirite. Vezi *foto 1.3-4*.

- Parametrii importanţi care pot influenţa apariţia sau claritatea globilor sunt: distanţa focală (este fixă, se schimbă numai la folosirea zoom-ului), diafragma (numărul f/) şi obiectul asupra căreia se face focalizarea. La aparatele automate, parametrii se reglează automat, putând cel mult să alegem obiectul focusat.

Nu toate pozele au rezoluţia necesară pentru a distinge clar elementele distinctive ale globilor autentici. Iată câteva reguli empirice care ne pot ajuta la eliminarea, pe cât posibil, la o primă vedere, a confuziilor:

- Un indiciu al unei apariţii **certe** ar fi acela că avem un fundal mişcat, în timp ce numai globii sunt clari. Aceasta arată că globul a apărut fulgerător în cadru, fapt greu de explicat ştiinţific.

- Un alt indiciu ar fi faptul că în anii, lunile sau săptămânile anterioare nu pozam globi, pe când, de la o anumită dată încoace, globii apar destul de des în pozele noastre (folosind acelaşi aparat). Dar şi procesul invers, dispariţia subită a fenomenului este un semn că el fusese autentic....

- În general, este mai probabil ca globii să fie autentici dacă sunt de mărimi diferite şi distribuite aleatoriu în poză decât dacă sunt aproape toţi de aceeaşi mărime, strâns grupaţi şi, eventual, descrescând ca dimensiune după o direcţie (caz în care ar putea fi picături de apă).

- Cine a mai pozat altădată globi veritabili, este foarte probabil să obţină cu altă ocazie tot globi autentici, chiar dacă poza nu este foarte clară în acest sens.

- Deşi nu este o regulă certă, în general o formă circulară simetrică, foarte regulată (chiar şi cu franj exterior), aproape perfectă, este mai probabil să fie o picătură de apă decât un glob cu o formă imperfectă, asimetrică.

- Dacă petele luminoase au două sau mai multe culori, este mai probabil să fie globi decât dacă sunt monocrome.

- Un singur glob apărut în poză, de mărime mai mare, chiar dacă este foarte pal, poate fi autentic.

- Un glob foarte luminos pe un fundal întunecat probabil că este autentic. Regula se respectă şi dacă mai apar în poză şi alţi globi ceva mai pali.

- Dacă într-o poză apar globi, iar în următoarele (făcute imediat după aceea, în aceleaşi condiţii) nu apar, este semn că ar fi autentici.

- Într-o casă locuită sau în alte incinte în care condiţiile de păstrează relativ constante, apariţia ocazională a unor globi este semnificativă.

- O dâră luminoasă provenind de la o sferă este un semn că avem un glob autentic în mişcare.

- Dacă în suita de poze apar ocazional şi ectoplasme autentice, este probabil ca globii să fie spirite. Despre ectoplasme citiţi în Anexa 3, de la sfârşitul cărţii.

3.7 Pentru „vânătorii de globi”

Mărturii

Fenomenul globilor din poze a creat multe controverse, dar şi entuziasm de-a lungul întregului mapamond. Iată câteva mărturii ale unor cercetători înfocaţi ai fenomenului, aşa-zişii „vânători de globi luminoşi”, culese din site-uri specializate:

- «Globii nu apar oricând plouă, avem nenumărate poze pe timp de ploaie fără niciun glob. »

- «Uneori globii sunt vizibili pe ecranul LCD, dar nu şi cu ochiul liber, aceasta putând indica natura infraroşie a emisiei luminoase şi faptul că nu au o natură comună. »

- «Uneori am văzut cu ochii noştri globi luminoşi mişcându-se prin preajmă, câteodată însoţiţi de sunete, perturbări electrice sau întreruperea echipamentului de filmare. În acele momente s-au fotografiat şi globii luminoşi, ceea ce este o dovadă a naturii lor necunoscute. »

- «Ningea. În primele poze, nici un glob, în următoarele, din ce în ce mai mulţi. Deci nu s-au fotografiat fulgi de zăpadă, ci un alt fel de prezenţă, din ce în ce mai numeroasă. »

- «Unii globi sunt sensibili la calitatea pozitivă sau negativă a energiei umane. »

- «Putem comunica telepatic cu unii globi. Dialogul se poate purta şi prin radiestezie (cu pendulul sau ansa). »

Sfaturi

Dacă vreţi să obţineţi globi luminoşi autentici, vă propunem câteva reguli simple, pentru a evita, pe cât posibil, falşii globi, generaţi de cauze naturale:

1. Nu fotografiaţi în natură imediat după sau în timpul ploii, ori pe ceaţă, căci ar putea apare globi produşi de picăturile de apă în exces.

2. Feriţi-vă a strănuta pe lângă aparat. Dacă totuşi se întâmplă, aşteptaţi circa 20 minute înainte de a lua poze.

3. Evitaţi zilele sau zonele cu vânt, care poate ridica praful.

4. Când pozaţi în locuri pline de praf, precum subsoluri sau poduri, plasaţi aparatura în poziţie, după care aşteptaţi circa 20 minute, pentru ca praful să se aşeze.

5. Insectele zburătoare pot provoca reflexii interesante ale luminii bliţului. Acumulând experienţă, veţi putea spune fără greş care este diferenţa faţă de globii autentici.

6. Aflaţi numărul de lamele ale diafragmei şi obturatorului şi comparaţi-l cu globii poligonali (dacă îi obţineţi). Faceţi teste cu aparatul din dotare, pentru a cunoaşte empiric toate elementele

tehnologice care pot fi implicate în modelarea sau deformarea globilor luminoşi.

7. Faceţi mai multe poze din acelaşi loc şi în aceeaşi direcţie, pentru a le putea compara. Păstraţi şi fotografiile în care nu apare nimic neobişnuit. Puteţi obţine mai multe informaţii dintr-un grup de poze decât dintr-una singură. Uneori, o poză singulară poate fi interpretată ca având cauze naturale, deşi nu este adevărat. De exemplu, vezi suita de poze consecutive din *foto 1.2-2*.

8. Câteodată, mai multe poze succesive vă pot dezvălui o anume mişcare a globilor în jurul unui obiect cu valoare personală. Gândiţi-vă ce semnificaţie ar putea avea pentru voi.

9. Faceţi poze după inspiraţia de moment, fără pregătire. La revederea fotografiilor pe ecran, rememoraţi gândurile şi evenimentele de atunci, pentru a trage concluzii personale interesante.

10. Şedinţa foto pentru obţinerea de globi este o experienţă activă, de încurajare a acestor forme de viaţă să vi se reveleze. Rugăciunea şi meditaţia ar putea să vă ajute în obţinerea unor rezultate deosebite. Pur şi simplu invocaţi globii să vină şi veţi constata că vor apare. Aceasta este o interacţiune conştientă, mult mai interesantă şi profitabilă pentru voi decât abordarea „la rece". Intraţi într-o relaţie afectivă cu globii pe care îi recunoaşteţi că vă însoţesc mai des în poze!

OBSERVAŢIE IMPORTANTĂ: Aveţi încredere în ceea ce simţiţi şi gândiţi! Dumneavoastră singuri cunoaşteţi cel mai bine care au fost condiţiile de fotografiere...

11. În măsura posibilităţilor, folosiţi în paralel şi camere video, preferabil cu vizare în infraroşu. O echipă de cercetători americani a făcut simultan filmări şi fotografii cu mai multe aparate. Pe video apare clar mişcarea unui glob luminos, în acelaşi loc unde apar globi în poze. În mod obişnuit, s-ar fi putut presupune că forma globilor semăna cu particule de praf sau polen. Doar proba video a demonstrat indubitabil că era vorba de globi autentici, adică spirite în mişcare.

12. Cerându-i părerea unui sceptic în privinţa apariţiilor misterioase din pozele dumneavoastră, el vă va deziluziona

negreşit. Dar tocmai atunci s-ar putea să constataţi o sporire a numărului de globi, ca şi cum ar vrea să vă comunice faptul că ei nu sunt nici „picături”, nici „praf”, nici altă ipoteză născocită de o minte limitată.

13. Forma şi culorile globilor pot avea o anumită semnificaţie, dar la fel de bine pot depinde de legile opticii, ca şi de particularităţile aparatului. Globii aflaţi în mişcare şi cei imperfect rotunzi pot fi mai relevanţi pentru recunoaşterea apariţiei unor **spirite**.

14. Apariţia spiritelor în fotografii este un eveniment strict personal, care vă este dedicat – nu este obligatoriu ca pozele dumneavoastră să fie semnificative pentru alţi oameni! În creştinism se spune că mântuirea este individuală, nu la grămadă – pentru că este nevoie de un dialog cu Cerul. Înţelegerea mesajului ascuns în poze este tot un proces individual de acceptare a unei realităţi ascunse care ne conduce pe căi minunate. Faptul că aceste apariţii s-au intensificat în ultimul timp poate însemna că suntem „cernuţi” la nivel spiritual, fiindcă ne aflăm în pragul unor evenimente importante.

3.8 Scopul apariţiei spiritelor în fotografii

Dacă Teoria Spiritistă este adevărată - şi este adevărată! -, atunci putem înţelege că fenomenul mondial al globilor luminoşi ce apar în fotografii este o **formă de comunicare între lumi**. Caracteristicile acestei comunicări sunt următoarele:

- Este o comunicare globală, adresată fiecărui individ uman, nu doar unei elite ştiinţifice. O poză ciudată, ieşită din aparatul **propriu**, are o putere de convingere mai mare decât o duzină de conferinţe esoterice.

- Ne vorbeşte despre o realitate subtilă invizibilă reală, atenţionându-ne asupra prezenţei şi chiar influenţei sale asupra oamenilor. Tradiţiile spirituale multimilenare de pe tot Pământul ne-au tot relatat despre lumea de dincolo de simţuri, dar acum se pot convinge chiar şi incredulii.

- Este mai mult decât o simplă suscitare a interesului temporar şi superficial. Implicaţiile sunt profunde, de natură spirituală, filosofică, morală. Dacă spiritele ne apar în poze, o fac pentru a ne confirma cele ce ştim deja despre ele din literatura spiritistă şi din alte tradiţii religioase şi iniţiatice multimilenare.

Apariţia globurilor luminoase reprezintă doar o parte din Marele Scenariu cosmic care se desfăşoară chiar acum, în faţa ochilor noştri. Multe alte activităţi se petrec în paralel, în acelaşi scop divin:

- înmulţirea cărţilor, pieselor muzicale şi filmelor cu tematică spirituală;
- regresiile hipnotice în vieţile trecute, terapiile karmice şi interesul occidentalilor pentru reîncarnare, culminând cu accesul prin hipnoză la starea de spirit liber, între încarnări;
- publicitatea făcută experienţelor de moarte clinică (în limba engleză, *near death experience - NDE*);
- răspândirea metodelor psihospirituale pentru dezvoltarea intuiţiei, inteligenţei, înţelepciunii, ca şi a abilităţilor extrasenzoriale;
- modificarea modului de gândire ştiinţific sub influenţa teoriei cuantice şi altor noi descoperiri;
- enigmaticele formaţiuni geometrice (în limba engleză, *crop circles*) care apar, dintr-o dată şi inexplicabil, în lanurile de cereale, pe gheaţă şi în alte locuri greu accesibile;
- descoperirile istorice şi arheologice bulversante, care ne obligă să reconsiderăm locul umanităţii în Univers;
- dovezile tot mai numeroase şi de netăgăduit despre prezenţa navelor extraterestre, civilizaţiile avansate fiind în permanent contact cu spiritele invizibile.

Planeta este în efervescenţă, omenirea evoluează pe nebănuite, iar spiritele supervizează transformarea conştiinţelor, acţionând ca o armată disciplinată şi bine intenţionată, condusă de Inteligenţa Divină. Se întâmplă, acum, ceea ce Noul Testament numeşte „**A doua venire a lui Cristos**". Nu este vorba de apariţia unei persoane carismatice, ci de schimbarea atitudinilor, a

mentalităţilor, elevarea conştiinţei întregii omeniri, indiferent de religie. Ofensiva spiritualităţii se petrece lent, cu blândeţe, dar hotărât, ireversibil şi evident pentru cei care au bunăvoinţa să o înţeleagă.

Tot mai mulţi oameni se plâng astăzi că pozele lor sunt „umplute” cu apariţii luminoase, întrebându-se ce reprezintă aceste globuri de lumină... Căutând un răspuns, ei obţin mai mult decât îşi imaginau - se apropie de lumea spirituală şi de Dumnezeu.

Conform spiritiştilor creştini, multe secole înainte de naşterea lui Isus, religia iudaică monoteistă s-a situat sub semnul Tatălui. În cele două milenii de creştinism, monoteismul a stat sub semnul Fiului. Începând cu mijlocul secolului 19, dar mai evident odată cu cel de-al treilea mileniu, ne aflăm sub semnul Sfântului Duh (adică al Sfintelor Duhuri – Spiritele Înalte), pentru a împlini voinţa Divină. Ne putem aştepta la multe alte întâmplări minunate de acum încolo, pentru ca oamenii să uite definitiv credinţa materialistă, atât de dăunătoare sufletului. Totuşi, înţelepciunea divină apropie treptat-treptat omenirea de o înţelegere superioară a vieţii şi a lumii, lăsând întotdeauna loc liberului arbitru al omului, pentru a nu îl obliga să creadă orbeşte în lumea invizibilă, ci a alege de bunăvoie calea raţiunii.

3.9 Analogii filosofice

Globii luminoşi, pe muchia dualităţii

Am amintit la începutul cărţii de cele 3 tipuri de teorii ce abordează fenomenele paranormale. Fie „Nu pot să admit intelectual”, fie „Cred la modul absolut”, sunt cele două variante reducţioniste prin care oamenii îşi alungă oroarea de incertitudine. A treia cale afirmă că „Adevărul este la mijloc”, fiind sprijinită de o gândire rafinată şi un echilibru emoţional. Omul de ştiinţă autentic acceptă limitele cunoaşterii umane, dar nesiguranţa nu îl demoralizează, ci îl motivează să cerceteze mai departe.

S-ar putea spune, analizând interpretările divergente ale fenomenului mondial al globilor luminoşi, că deocamdată acesta

este marcat de confuzie şi incertitudine, cu atât mai mult cu cât se adresează, în principal, masei de oameni fără preocupări savante, care nu au posibilitatea de a verifica toate ipotezele. Unii au păreri fixe preconcepute, alţii îşi schimbă opiniile de la o zi la alta. Omul obişnuit îşi doreşte cât mai repede o eliberare de dubii. Din păcate, trebuie să convieţuim cu acest disconfort intelectual. Putem regăsi aceeaşi dualitate gnoseologică şi în alte chestiuni spinoase pentru ştiinţă, care reclamă o gândire flexibilă şi creativă.

De exemplu, acupunctura şi homeopatia dau deseori rezultate clinice spectaculoase, deşi ştiinţa biologiei nu le găseşte explicaţii. În general, o boală poate fi tratată eficient atât prin metode medicale ştiinţifice, cât şi tradiţionale.

În mod similar, globii luminoşi pot avea uneori o explicaţie reală fizică, iar alteori una reală non-fizică.

Alt exemplu. Psihiatrii tratează simptomul „vocilor în creier” fără a le înţelege cauza profundă. Ei urmăresc exclusiv dispariţia problemei şi ca atare prescriu medicamente puternice, indiferent de urmările secundare. Pe de altă parte, spiritismul se foloseşte de „vocile din creier”, dându-le o semnificaţie pozitivă şi denumindu-le aptitudine de claraudiţie sau mediumnitate. Din punctul de vedere spiritist, adevărata problemă reală este lipsa autocontrolului asupra canalului de comunicaţie telepatică. Prin urmare, metodele de tratament trebuie adaptate acestui scop punctual (întărirea controlului asupra capacităţii telepatice receptive) şi nu neapărat eliminării fenomenului în sine. Brazilia este o ţară unde metodele spiritiste de tratament ale bolilor psihice au eficienţa lor incontestabilă, comparabilă (sau uneori incomparabilă!) cu medicina alopată.

În mod similar, acelaşi glob luminos poate fi privit prin optica savantului materialist sau prin cea a cercetătorului spiritualist.

Simplificând la extrem, oare care ar fi ipostaza de preferat: credinţa sau necredinţa în calitatea paranormală a apariţiilor globulare din poze? Desigur că nu se poate da o sentinţă generală, căci fiecare om are sensibilităţile şi capacităţile sale. Unii sunt mai analitici şi educaţi în spirit ştiinţific, chiar pragmatic. Alţii sunt

mai intuitivi, educaţi în spirit umanist, chiar religios. Dar, dacă ar fi să facem o minimă analiză asupra societăţii actuale, credem că prea mult pragmatism strică! Scepticismul, negativismul, raţionalismul excesiv ori ironia pot bloca apariţia fenomenelor spirituale în jurul nostru, ceea ce ne va accentua sentimentul de singurătate şi lipsa de speranţă. Nu trebuie să renunţăm la luciditate, ci doar să acceptăm miracolul în viaţa noastră cotidiană. Pentru credincios, minunile sunt oricând posibile, deoarece Creaţia Divină infinită are mereu resurse să ne uimească. În schimb, pentru pragmatic sau sceptic, totul se rezumă la aici şi acum, la ceea ce vede şi pipăie, la cunoaşterea comună şi faptele banale.

Deci, într-un caz concret, dacă ar fi să aleagă rapid între cele două variante opuse la fel de probabile, ar fi poate mai bine ca omul să creadă că a pozat o entitate - fapt care îl ajută să viseze la lumi necunoscute -, decât să banalizeze o superbă apariţie spirituală care ar fi putut să îi deschidă un nou orizont al cunoaşterii, spre viaţa spirituală... O atitudine echilibrantă pentru aceste vremuri prea materialiste este descrisă de poetul Lucian Blaga astfel:

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
şi nu ucid
cu mintea tainele, ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte.
Lumina altora
sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
în adâncimi de întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea sporesc a lumii taină -
şi-ntocmai cum cu razele ei albe luna
nu micşorează, ci tremurătoare
măreşte şi mai tare taina nopţii,
aşa îmbogăţesc şi eu întunecata zare
cu largi fiori de sfânt mister
şi tot ce-i neînţeles
se schimbă-n neînţelesuri şi mai mari
sub ochii mei-
căci eu iubesc
şi flori şi ochi şi buze şi morminte.

Globii luminoşi şi alte fenomene spirituale

Fenomenul globilor luminoşi este relativ recent şi ne rezervă surprize din ce în ce mai mari, pe măsură ce ne aplecăm cu atenţie spre a-l studia. Aşa s-a întâmplat şi cu alt fenomen misterios actual, cel al **cercurilor apărute în lanuri de cereale** (în limba engleză, *crop circles*). Dacă, la început, formele apărute în lanuri erau figuri geometrice relativ simple (de obicei având la bază cercuri), pe măsură ce s-a încercat să se demonstreze că ele ar putea fi făcute de oameni, formele s-au complicat tot mai mult, devenind acum adevărate opere de artă, practic imposibil de reprodus chiar şi de o echipă numeroasă, având la dispoziţie tehnologia şi timpul necesar. Astfel că misterul cercurilor din lanuri a rămas nedezlegat, cauza sa cea mai probabilă rămânând intervenţia unor entităţi invizibile.

Ceva asemănător se petrece şi cu enigma globilor luminoşi din fotografii. La început s-a considerat că globii tipici sunt cei circulari, cu o reţea de cercuri concentrice bine definită în interior. Când se credea că s-au găsit posibile explicaţii optico-fizice, forma şi modul de apariţie al globilor s-a diversificat (fiind chiar filmaţi cu aparate video), astfel încât misterul globilor din poze a rămas la fel de adânc. Prin urmare, trebuie să acceptăm că poate vor apare în fotografii şi alte forme de entităţi decât cele cu care ne-am obişnuit până acum.

O altă similitudine o putem găsi cu modul în care ne păzesc Îngerii (spiritele înalte însărcinate cu supravegherea fiecărei fiinţe umane). De obicei, Ei ne sugerează anumite idei constructive de viaţă, despre care noi credem că sunt produse de mintea noastră. Din păcate, nu răspundem mereu la această influenţare pozitivă. Alteori, împrejurările ne forţează să ne schimbăm radical viaţa, schimbări ce ne par incomode, dar care se vădesc a fi salvatoare, geniale, benefice. În acele cazuri, protectorii noştri spirituali ne-au mânat destinele după principiul „orice şut în fund este un pas înainte”. Dar, ca să identificăm influenţa discretă a spiritelor binevoitoare în acest haos existenţial, avem nevoie de multă atenţie, inteligenţă, intuiţie.

Aceleaşi calităţi ne sunt necesare şi pentru a putea analiza în mod corect fenomenul globilor luminoşi din pozele noastre, ca să le identificăm originea şi scopul.

Să admitem că unii globi ar putea avea cauze naturale: praf, polen, spori, stropi purtaţi de aer, amprente pe obiectiv sau pete de grăsime, aberaţii optice şi influenţa elementelor optico-mecanice. Există însă un număr mare de globi absolut inexplicabili, care ar părea că seamănă cu ceilalţi. Prin urmare, există confuzie şi puncte de vedere opuse. Ne întrebăm atunci, cu candoare copilărească: «Oare spiritele nu se puteau arăta în forme inconfundabile, distincte, ca să fie totul clar de la început? »

Un posibil răspuns ar fi acela că spiritele apelează tot la legile naturale ca să se manifeste în planul fizic. De exemplu, dacă forma de cerc este primordială şi universală, de ce n-ar folosi-o şi spiritele?! Sau altfel spus: de ce să nu permitem şi picăturilor de apă să fie remarcate de tehnica fotografică modernă, nu doar spiritelor?! Să dovedim deci înţelepciune şi rafinament în gânduri!

Dilema este similară cu cea a existenţei lui Dumnezeu. Dacă El există, de ce nu Se face public, ca să ne alunge îndoiala?! «Trebuie să văd ca să cred», spune scepticul. «Trebuie să crezi ca să vezi», spune credinciosul. Credinţa îţi poate facilita un al şaselea simţ, dar şi autosugestia fantezistă. Raţionalismul îţi poate facilita realismul, dar şi blocarea intuiţiei ori a creativităţii. Dumnezeu apare evident atât prin raţiune, cât şi prin credinţă - în ordinea lumii naturale, în conştiinţa morală şi intuiţia personală, în spusele mesagerilor divini. Ar fi suficient pentru cine are ochi de văzut şi urechi de auzit. Cine nu le are, degeaba va vedea, că tot nu va crede, ci va da vina pe diverse iluzii optice, subliminale, hipnotice, halucinaţii etc. O epifanie, oricât de convingătoare ar fi ea, nu ţine loc de demonstraţie ştiinţifică.

Dar de ce nu ne convinge Dumnezeu pe toţi că El există? Poate din delicateţe faţă de pământenii care se feresc de El sau nu rezistă energiei Sale copleşitor de iubitoare. Poate din corectitudine faţă de cei care nu-L caută sau nu-L merită. Din respect pentru liberul nostru arbitru. Totuşi, diversele viziuni

divine oferite unor oameni sau mici grupuri ne dovedesc că El are mijloace suficiente de convingere individuală. Uneori Domnul Dumnezeu este de acord şi cu minuni colective ori viziuni de masă, cum au fost „evenimentele cosmico-divine” apărute prin bunăvoinţa Maicii Domnului la Fatima, în anul 1917 (vezi Anexa 4, de la sfârşitul cărţii). Dar oare au reuşit ele să schimbe mentalitatea omenirii? Din păcate, nu atât cât ar fi fost necesar...

Deşi un astfel de miracol divin grandios a avut loc doar cu 100 de ani în urmă, fiind mărturisit de zeci de mii de oameni, ca şi de reporterii de la faţa locului, astăzi unii încă sunt sceptici. Tot aşa cum sunt destui sceptici că globii luminoşi din fotografii ar putea fi semne discrete ale lumii spirituale, îndoindu-se sau nedorind să admită că lumea invizibilă există…

Oamenii sensibili nu au nevoie de minuni spectaculoase. Este suficient un mic semn discret care să ne încurajeze că nu suntem singuri în faţa neantului. O mică sferă luminoasă, apărută când şi unde trebuie, are potenţialul de a ne da putere, încredere în sine şi în Dumnezeu. Aşa că fiţi receptivi şi atenţi la coincidenţele stranii sau micile semne, în poze sau în viaţa de zi cu zi! Ca să aveţi parte de fericire şi seninătate, nu este neapărat nevoie să fiţi savanţi, ci mai ales devotaţi trup şi suflet cauzei Binelui…

Realitatea depăşeşte cu mult imaginaţia omului. Cel mai corect ar fi să ne dăm seama că nu vom putea cunoaşte niciodată realitatea în toată complexitatea ei. Dialogul cu entităţile inteligente invizibile ne va ajuta însă în aflarea unor lucruri imposibil de bănuit prin mijloacele rudimentare de care dispunem. Lumea spiritelor a fost creată înaintea lumii fizice şi are posibilităţi energo-informaţionale infinit mai mari. Comunicarea cu spiritele a fost dintotdeauna accesibilă numai aleşilor: şamani, vraci, mediumi, clarvăzători, maeştri spirituali etc. Iată însă că, în epoca modernă, începem să primim cu toţii dovezi materiale despre existenţa lor...

ANEXE

ANEXA 1

Date tehnice despre fotografiile reproduse în carte

Diametrul real al diafragmei se poate calcula din formula:
d (mm) = distanţa focală (mm) / nr.f (f/)

Foto	Rez (dpi)	Marca aparat	Model aparat	Dist. focala (mm)	Diafr. (f/)	Timp exp. (sec)
1.0-1	180	Canon	Powershot A610	7	F/2,8	1/60
1.0-2	314	Olympus	X-3, C-60Z	8	F/2,8	1/30
1.1-1	72	Sony Ericsson	K800i		F/2,8	1/250
1.2-1a	314	Olympus	X600, D630, FE5500	6	F/2,8	1/30
1.2-1b	96	Samsung	NV3	7	F/3,5	1/45
1.2-1c	180	Canon	Digital IXUS 500	7	F/2,8	1/60
1.2-1d	96	Samsung	NV3	7	F/3,5	1/45
1.2-1e	72	Sony	DSC-T7	6	F/3,5	1/40
1.2-1f	72	Sony	DSC-P200	8	F/2,8	1/40
1.2-1f	72	Sony	DSC-T50	6	F/3,5	1/40
1.2-1g	480	Kodak	Easyshare M753	6	F/2,8	1/64
1.2-2a	300	Nikon	D40	32	F/4,5	1/60
1.2-2b	300	Nikon	D40	32	F/4,5	1/60
1.2-2c	300	Nikon	D40	32	F/4,5	1/60
1.2-2d	300	Nikon	D40	32	F/4,5	1/60
1.2-3a	72	Sony	DSC-T70	6	F/3,5	1/40
1.2-3b	72	Sony	DSC-T5	6	F/3,5	1/8
1.2-3c	72	Sony	DSC-T70	6	F/3,5	1/40
1.2-3d	72	Sony	DSC-T70	6	F/3,5	1/40
1.2-3e	72	Sony	DSC-T70	6	F/3,5	1/40
1.2-3f	72	Digital		6	F/2,8	1/30
1.3-2a	180	Canon	PowerShot A95	8	F/2,8	1/60
1.3-2a	314	Sony	DSC-S700	6	F/2,8	1/40

Foto	Rez (dpi)	Marca aparat	Model aparat	Dist. focala (mm)	Diafr. (f/)	Timp exp. (sec)
1.3-3b	72	Panasonic	DMC-F25	6	F/2,8	1/60
1.3-4a	230	Kodak	DX7590	6	F/2,8	1/60
1.3-4b	314	Olympus	X-3, C-60Z	8	F/2,8	1/30
1.5-1	180	Canon	Digital IXUS 400	11	F/3,5	1/60
1.5-2	314	Olympus	FE46, X41, X42	6	F/3,5	1/30
1.5-3a	72	Sanyo	E60	6	F/3,3	1/30
1.5-3b	72	Sanyo	E60	6	F/3,3	1/30
1.5-3c	72	Sanyo	E60	6	F/3,3	1/30
1.5-3d	72	Sanyo	E60	6	F/3,3	1/30
1.5-3e	72	Sanyo	E60	6	F/3,3	1/30
1.5-3f	72	Sanyo	E60	6	F/3,3	1/30
1.5-3g	72	Sanyo	E60	6	F/3,3	1/30
1.5-4	314	Sony	DSC-S750	6	F/2,8	1/40
1.6-1	300	Nikon	D40	38	F/4,8	1/60
1.6-2	314	Olympus	µ40D, S500, µD500	6	F/3,1	1/400
2.1-1	180	Canon	PowerShot A550	6	F/2,6	1/60
2.1-2a		LG	KC910	5	F/2,8	1/12
2.1-2b		LG	KC910	5	F/2,8	1/12
2.1-3a	230	Kodak	CX7525	6	F/2,7	1/60
2.1-3b	230	Kodak	CX7525	6	F/2,7	1/60
2.1-4	314	Olympus	X-3, C-60Z	8	F/2,8	1/30
2.1-5	300	Nikon	E4600	6	F/4,9	1/2300
2.1-6a	72	Sony	DSC-P200	8	F/2,8	1/40
2.1-6b	72	Panasonic	DMC-FX12	6	F/2,8	1/30
2.1-7a	72	Sony	DSC-T300	6	F/3,5	1/40
2.1-7b	72	Sony	DSC-W50	6	F/2,8	1/40
2.1-7c	72	Sony	DSC-W35	6	F/2,8	1/40
2.1-8a	72	Sony	Cybershot	8	F/2,8	1/40
2.1-8b	314	Sony	DSC-S700	6	F/2,8	1/40
2.1-9a	72	Panasonic	DMC-FX10	16	F/4,8	1/30
2.1-9b	72	Panasonic	DMC-FX10	17	F/5	1/30
2.1-10 a	72	Sony	DSC-T3	7	F/3,5	1/40

Foto	Rez (dpi)	Marca aparat	Model aparat	Dist. focala (mm)	Diafr. (f/)	Timp exp. (sec)
2.1-10 b	72	Sony	DSC-T3	7	F/3,5	1/8
2.2-1	72	Sony	DSC-P93	8	F/2,8	1/40
2.2-2b	96	Samsung	Digimax S830	7	F/2,8	1/30
2.2-3a	314	Sony	DSC-S700	6	F/2,8	1/40
2.2-3b	314	Sony	DSC-S700	6	F/2,8	1/40
2.2-4a	200	Sony	DSC-S500	11	F/3,9	1/40
2.2-4b	144	Olympus	µ20D,S400 D, µ400D	8	F/3,6	1/50
2.2-4c	180	Canon	PowerShot A550	6	F/2,6	1/8
2.2-5	72	Panasonic	DMC-LS60	6	F/2,8	1/30
2.2-7a	72	Sony	Cybershot	8	F/2,8	1/40
2.2-7b	180	Canon	PowerShot A480	7	F/3	1/60
2.2-7c	72	Sony	DSC-P200	8	F/2,8	1/40
2.2-10	72	Panasonic	DMC-LZ1	6	F/2,8	1/60
3.5-1	180	Canon	PowerShot A70	5	F/2,8	1/60
3.5-2	180	Canon	Digital IXUS 400	7	F/2,8	1/60
3.5-3a	144	Olympus	µ20D,S400 D, µ400D	12	F/4,5	1/60
3.5-3b	72	Panasonic	DMC-F25	6	F/2,8	1/60
3.5-3c	180	Canon	PowerShot SD900	8	F/2,8	1/60
3.5-3d	180	Canon	PowerShot SD900	9	F/3,2	1/60
3.5-3e	72	Sony Ericsson	K800i		F/2,8	1/250
3.5-3f	72	Casio	EX-Z70	10	F/4	1/60
3.6-2	72	Camera	8MP-9Q6		F/4,8	1/125
A2	72	Sony	DSC-H7	5	F/2,7	1/40

ANEXA 2

CE ESTE SPIRITISMUL?

FILOSOFIE

În secolul 19 era în vogă filosofia **spiritualistă**, care promova supremaţia şi primordialitatea spiritului asupra materiei. Spre a pune în evidenţă noua sa doctrină, fondatorul Allan Kardec i-a dat acesteia numele de **spiritism**. Dincolo de nume, diferenţa esenţială constă în sursa de inspiraţie a învăţăturilor spiritiste, care provin chiar de la locuitorii tărâmului spiritual: **spiritele**.

Spiritismul este deci o doctrină **filosofică**, inspirată de Dumnezeu şi Îngerii Săi, având ca obiect de studiu viaţa şi universul, aşa cum au fost ele create de Divinitate. Se constată astfel apropierea sa de doctrinele **religioase**. Prin aspectul său experimental, de intrare în legătură directă cu lumea spiritelor, îşi vădeşte aspectul **ştiinţific**, adică obiectiv, metodic şi reproductibil. Filosofia spiritistă nu este creaţia minţii omeneşti, ci este ecoul Ştiinţei Cosmice care stă la baza Creaţiei. Ea încearcă să explice şi uneori chiar să reproducă tot ceea ce religia numeşte îndeobşte ca fiind „taine”, simţul comun ca „mistere paranormale”, iar ştiinţa academică nu are încă mijloace să abordeze.

PREJUDECĂŢI COMUNE

În popor, spiritismul este deseori asociat cu groaza inspirată de „fantomele care mişcă mobila din casă şi paharul de pe masă”. Departe de a fi o metodă de excitare a nervilor, dimpotrivă, spiritismul îi explică omului ce sunt fantomele, locurile bântuite, fenomenele de poltergeist, facându-l astfel imun la teama comună de cei „morţi”.

Şedinţa spiritistă ţinută în semi-obscuritate, invocând spiritele să-şi facă simţită prezenţa prin trosnituri de mobilă sau prin mişcarea paharului pe măsuţa cu litere, reprezintă o metodă relativ simplistă şi depăşită, ţinând mai mult de istoria timpurie a spiritismului. Deşi efectul acestui tip de întruniri ar putea fi uneori cel de a-i convinge de realităţile invizibile pe cei total increduli, din păcate, câştigul spiritual este aproape nul, fiindcă spiritele care

se fac astfel cunoscute sunt de obicei de rang inferior. Această metodă empirică a fost înlocuită cu cea a scrierii automate a mesajelor sau răspunsurilor, dictate mediumilor dotaţi pentru acest mod de comunicare facil şi exact. Scrierea automată este cea care a lăsat posterităţii marile opere de largă respiraţie spirituală.

RELIGIE

Prin comunicarea cu cei dragi, trecuţi în lumea celor drepţi, practica spiritistă poate oferi o consolare inegalabilă celor rămaşi în viaţă, precum şi informaţii preţioase. În plus, ea aduce pacea şi în sufletele agitate ale defuncţilor, care de multe ori suferă, fiindcă nu sunt receptaţi de cei vii.

Învăţăturile spiritiste explică pe larg şi pe înţelesul tuturor ce şi cum este Lumea de Apoi, în care vom merge cu toţii după moarte, pregătindu-ne astfel să părăsim fără teamă sau regrete lumea terestră, pentru a intra glorioşi în eternitate.

O parte din învăţăturile spiritiste erau cunoscute din vremuri imemoriale, cum ar fi fenomenul **reîncarnării spiritului** şi conceptul de **karmă, justiţie divină**. Totuşi, doctrina spiritistă aduce un plus de logică, profunzime şi vorbeşte pe înţelesul omului modern despre lucruri care înainte erau ascunse omului de rând. Se pare că Planul lui Dumnezeu este ca, acum, Tainele Creaţiei (o parte din ele) să fie aduse la cunoştinţa maselor şi răspândite în întreaga lume.

Faptul că spiritismul s-a născut pe continentul european i-a oferit iniţial un caracter **creştin**. Spiritismul este însă compatibil cu oricare altă religie, căci la bază toate marile religii au fost inspirate de Divinitate. Spiritismul nu este o religie în sine, căci nu deţine un corp ecleziast şi nici ritualuri specifice. Păstrându-şi tradiţia în care s-au născut, credincioşii oricărei religii îşi pot completa cunoştinţele spirituale, înţelegând şi aplicând mai bine normele propriei religii, devenind mai buni, mai morali, mai înţelepţi.

ŞTIINŢĂ

Aşa cum am spus, **spiritismul** are un aspect triplu, de **filosofie, ştiinţă şi religie**. Ştiinţa spirituală revelată de acesta depăşeşte însă cu mult nivelul nostru de aplicabilitate practică. Ea

ne este descrisă cât se poate de clar, aşa cum unui orb din naştere i se descrie un copac pe care el nu îl poate decât pipăi. Deocamdată puterile paranormale rămân rezervate unei elite şi nu pot fi reproduse la dorinţa oricui. În ciuda faptului că universităţi şi guverne alocă în secret resurse importante cercetărilor parapsihologice, mai ales în studii de manipulare a materiei şi conştiinţelor, acest domeniu interferă cu tărâmul spiritelor, unde ele deţin supremaţia absolută. Oamenii politici, savanţii şi supradotaţii ar trebui să manifeste mai multă modestie atunci când vor, sau chiar reuşesc parţial, să domine sfera fizică prin legităţi de ordin superior, energo-informaţional!

Mai trebuie să spunem cât se poate de clar că ştiinţa spiritismului nu şi-a propus niciodată să înlocuiască ştiinţa pământească. Oamenii trebuie să cucerească pas cu pas legile materiei şi să-şi modeleze după propriul plan lumea în care trăiesc, prin ştiinţă, tehnică, tehnologie. Spiritismul nu ne dă de-a gata formule geniale şi invenţii epocale imediat şi oricând le cerem. Toate vin la timpul lor...

ETICĂ

Scopul principal al spiritismului este **îmbunătăţirea morală** a oamenilor, fără de care nici un progres real nu este posibil. Dezvoltarea unilaterală a ştiinţei, fără înţelepciunea necesară pentru a-i stăpâni puterile, este corect formulată prin sintagma „*ştiinţă fără conştiinţă*”. Oamenii au acces tot mai facil la forţe distrugătoare ale vieţii şi conştiinţelor, iar fără o disciplină interioară şi autocontrol, ceea ce promite a aduce progresul şi comoditatea, se poate transforma în ruină, dezastru atât pentru individ, cât şi pentru societate.

Îmbunătăţirea morală nu este doar un deziderat pragmatic al civilizaţiei actuale, ci mai mult chiar, este imboldul etern şi divin care ne îndeamnă către perfecţiune. Această perfecţiune, după care tinde sufletul nostru tăcut, poate fi atinsă la capătul a milenii de evoluţie spirituală treptată, din regn în regn, dintr-o încarnare umană într-alta, până la epuizarea cauzelor interne ale suferinţei. În fond, am putea spune că până şi Soarele va muri într-o zi, iar

viaţa noastră prezentă se va sfârşi încă şi mai repede. Ce rămâne cu adevărat în urma acestui Joc cosmic este avuţia acumulată de spiritul nemuritor în urma nenumăratelor existenţe terestre. Evoluţia spirituală este o miză pentru care merită să ne străduim a fi tot mai buni!

MEDIUMI

Elementul cheie al practicii spiritiste este mediumul. În CARTEA MEDIUMILOR, Allan Kardec menţionează cele două tipuri principale de mediumi:

Tipul 1 - mediumi pentru EFECTE FIZICE, care pot ceda cu uşurinţă spiritelor o mare cantitate din bioenergia proprie, în scopul unor manifestări fizice.

Tipul 2 - mediumi pentru COMUNICĂRI INTELECTUALE, la care procesele mentale sunt foarte intense, fiind foarte receptivi telepatic.

Ne dăm seama că aceste calităţi speciale sunt în acelaşi timp şi o vulnerabilitate în faţa entităţilor ostile şi a energiilor diverse din mediul înconjurător. Am putea chiar reproşa ştiinţei psihiatrice actuale că încă nu a ajuns să separe patologia psihiatrică propriu-zisă de simptomele de sensibilitate exagerată a unei fiinţe cu aptitudini mediumnice!

Mediumii sunt mai des întâlniţi decât am crede, majoritatea nefiind conştienţi de potenţialul lor şi nici de tehnicile parapsihologice pe care ar trebui să le cunoască pentru protecţia canalului telepatic. Mediumii nativi şi-ar putea elimina o parte din suferinţele karmice dacă şi-ar descoperi această vocaţie şi şi-ar pune-o în slujba semenilor, a lui Dumnezeu şi a Îngerilor Săi.

Celor care îşi îndeplinesc onorabil misiunea de medium li se cuvine tot respectul nostru, pentru că prin ei putem lua legătura direct cu inteligenţele invizibile care ne secondează din planul astral: îngeri păzitori, sufletele rudelor decedate, spirite superioare etc. Aceşti mediumi şi-au asumat încă dinainte de a se naşte o sarcină dificilă, dar meritorie, care incumbă un sacrificiu de sine. Eforturile lor sunt însă răsplătite înzecit prin satisfacţii spirituale şi

recunoştinţa semenilor. Credem că în viitor tot mai mulţi semeni îşi vor descoperi calităţi de intermediari către lumea spiritelor.

PREZENT ŞI VIITOR

Spiritismul nu este o „modă desuetă”, cum pretind unii, ci o ştiinţă în plin avânt. Totalitatea cunoştinţelor spirituale acumulate de omenire până la ora actuală ne-a schimbat tuturor modul de gândire. Progresul ideatic survine treptat, de la an la an, de la o generaţie la alta, fără a putea fi stopat. Cercetători din diverse ramuri ale cunoaşterii se întâlnesc astăzi în studii şi teorii comune inter- şi trans-disciplinare, care folosesc şi concepte „spiritiste”, fără a le denumi neapărat astfel. Contează ca zestrea filosofico-spirituală să prospere, ca indivizii să se purifice mental şi sufletesc, ca lumea să devină un loc mai bun pentru toţi.

Se pare că, în contextul ameninţărilor globale, singura cale pentru ca omenirea să înainteze este cea a colaborării cu spiritele superioare, în vederea contrării şi diminuării forţelor ostile omenirii. Viaţa este tot mai complicată şi avem nevoie de sfatul cât mai direct al îngerilor noştri veghetori, ai rudelor decedate care ne duc grija clipă de clipă şi care ne pot da sfaturi nepreţuite. Apelul la Divinitate, rugăciunea, reculegerea sunt arme imbatabile şi foarte necesare în zilele noastre dacă vrem să ne păstrăm curăţenia sufletească în mijlocul unei lumi tot mai haotice şi duşmănoase.

Să fim însă optimişti! Planul divin îşi urmează cursul, în ciuda opoziţiei unora. Lumea trebuie să evolueze, oamenii să-şi ardă karma, iar încarnările să se producă în flux continuu. Mulţi copii de astăzi sunt mai inteligenţi şi mai spirituali decât cei de ieri, ceea ce este un semn al binecuvântării divine. Să ne punem încrederea în ei şi să-i ajutăm să-şi descopere marele potenţial de transformare a lumii! Aşa să ne ajute Dumnezeu!

SPIRITISTUL

Dacă studiez, aprob şi aplic conceptele spiritiste, mă pot considera **spiritist**. Nu am nevoie de diplomă sau de recunoaşterea vreunui for. Pot chiar să nu spun nimănui; în fond, este o chestiune intimă, între mine şi Dumnezeu!

Odată ce te-ai deşteptat la realitatea existentă dincolo de simţuri, începi să înţelegi că toate fiinţele formează o unitate în sânul Dumnezeirii. Prin urmare, comportamentul altruist se impune de la sine şi vei dori să-l ajuţi pe cel care are deschiderea să ia contact cu această filosofie tămăduitoare a sufletului. Totuşi, numai cunoaşterea intelectuală a doctrinei spiritiste nu este suficientă. Fără o aplicare practică a principiilor sale morale - aceleaşi cu cele creştine - cunoaşterea rămâne sterilă. Dincolo de divergenţele teoriilor religioase, elementul comun tuturor căilor spirituale sunt virtuţile practice precum: compasiunea, altruismul, bunăvoinţa, caritatea, voluntariatul, cinstea, respectarea adevărului, pacea sufletească etc.

În concluzie, nu trebuie să fii medium, nu trebuie să asişti la şedinţe spiritiste şi nu trebuie să scrii cărţi în acest domeniu ca să fii un adevărat spiritist. Şi nici nu-i nevoie să-ţi pui această etichetă - e de ajuns să fii.

FALŞI MEDIUMI

Se scriu şi se publică nenumărate cărţi, articole, comentarii, interviuri în care persoane care se pretind *mediumi, channels, contactanţi, mesageri divini, avatari, guru*... susţin tot felul de puncte de vedere, unele de-a dreptul penibile. Atragem atenţia asupra unui fenomen cu care convieţuim astăzi, mai mult ca niciodată: **inflaţia de falşi prooroci**. Marea lor majoritate se pretind a fi mediumi cu scriere automată, cărora entităţi superioare le dictează mesaje şi comunicări. Începătorul într-ale spiritualităţii va pierde timp, energie şi va fi îndoctrinat cu minciuni.

Unii dintre aceşti „falşi prooroci" par a fi sinceri în aberaţiile lor şi chiar au capacităţi mediumnice. Aceasta ne arată pericolele ce se pot ivi pe tărâmul mlăştinos al energiilor-gând fără ghidarea şi protecţia spirituală de cel mai înalt nivel. Riscul ca entităţi inferioare, la un moment dat, să ne domine mentalul nu trebuie niciodată subestimat, având ca rezultat căderea în ridicol, exacerbarea vanităţii, desconsiderarea semenilor şi celorlalţi mediumi, diverse obsesii şi chiar boala psihică...

Demascarea unui fals se poate face prin intuiţie şi/sau experienţă. Cel mai bine pentru un novice este să lectureze întâi cărţile spiritiste fundamentale, unanim recunoscute şi apreciate!

SPIRITISMUL NU ESTE VRĂJITORIE

În România, s-a acreditat ideea eronată că ţigăncile vrăjitoare se ocupă cu spiritismul. Atragem atenţia că practicile lor neonorabile sunt **contrare** doctrinei spiritiste, ca şi creştinismului, din următoarele considerente:

- spiritele pe care le contactează sunt inferioare: ale pământului, apei, focului, demoni ş.a.;
- motivaţia vrăjitoarelor este banul şi numai banul, lipsindu-le altruismul manifestat de adevăratul spiritist;
- scopul lor nu este acţiunea înţeleaptă, ci deseori unul meschin: să lege şi să dezlege cununii, să facă de rău etc;
- lipsa educaţiei elementare le face în majoritate inapte să priceapă legităţile cosmice superioare, iar tradiţia moştenită le înrobeşte din copilărie într-un tipar de gândire egoist, răzbunător, vanitos - incompatibil cu comportamentul spiritual. (Ne cerem scuze dacă printre aceste persoane se află şi excepţii pozitive de la regula de mai sus!)

În general, practica spiritistă nu are nimic de a face cu magia, pentru că:

- În spiritism li se cer sfaturi de viaţă spiritelor, dar nu să ne rezolve ele problemele personale. În schimb, în magia invocatorie sunt chemate spirite inferioare, cu care magicianul face un pact de genul „mă serveşti, te slujesc” pentru obţinerea unor avantaje şi provocarea de situaţii favorabile. Oricât de tentantă ar părea la prima vedere, vinderea sufletului pentru iluzorii şi efemere recompense materiale va fi amarnic regretată, iar efectele sale nu sunt niciodată pe măsura aşteptărilor. Nimic nu se poate compara cu chinul pierderii libertăţii de conştiinţă, provocate de înfrăţirea cu spiritele inferioare...

- În spiritism, deseori ne referim la karmă, căinţă şi ispăşire. Cunoaşterea karmei este primul pas în purificarea spirituală, al doilea constând în acţiunea sistematică pozitivă, în sensul compensării păcatelor din vieţile anterioare prin compasiune, altruism, sacrificiu de sine. În schimb, în magie, legea universală a cauzelor şi efectelor (a karmei, a justiţiei divine) este total ignorată. Contează numai interesul imediat, indiferent de consecinţele ulterioare. Este un mod de gândire imatur şi agresiv.

Poate unora li s-ar părea că practica spiritistă este slabă în comparaţie cu practica magică şi că folosul lumesc ar fi în favoarea magiei. Nu vă lăsaţi înşelaţi de aparenţe! Spiritele superioare ne ajută întotdeauna, chiar şi când nu le-o cerem. Cu atât mai mult o vor face dacă văd bunăvoinţă din partea noastră de a ne ameliora moral şi spiritual. Îngerii păzitori ştiu mereu de ce avem nevoie în etapa de viaţă în care ne aflăm şi ne pun la dispoziţie mijloacele comune pentru a ne duce existenţa până la capăt, conform destinului nostru. „*Dumnezeu nu ne dă niciodată o suferinţă mai mare decât putem suporta*”, se spune şi este foarte adevărat. Am putea completa că „*Dumnezeu nu ne dă mai mult bine decât avem nevoie pentru a ne încheia cu succes misiunea de viaţă pe care ne-a încredinţat-o*”. Trebuie să acceptăm că avem de ispăşit o karmă (păcatele vieţilor trecute), în virtutea cărora ni s-a trasat la naştere un destin şi un rost în viaţă.

Totuşi, s-o spunem, de multe ori evenimentele în care suntem prinşi diferă substanţial de predestinarea noastră. Situaţii neprevăzute ne pot pune bariere şi capcane în care putem cădea, astfel cursul firesc al vieţii fiindu-ne deviat pe căi sumbre. Viitorul nu este bătut în cuie, iar pentru a fi feriţi de dureri nemeritate trebuie să manifestăm în permanenţă vigilenţă, luciditate, hotărârea de a sluji lui Dumnezeu şi speranţă în Graţia Divină.

Fie ca această înţelepciune simplă să ne ghideze în momentele mai grele din viaţă!

ANEXA 3

ECTOPLASME

Dacă globii luminoşi din poze datează doar de câţiva ani, în schimb ectoplasmele sunt fotografiate încă din secolul 19. Se ştie că ectoplasmele sunt un gen de energie eterică, foarte rafinată, care, acumulându-se în cantitate suficientă, poate provoca uneori efecte fizice. Ectoplasma a fost pusă în evidenţă în şedinţele spiritiste, provenind din bioenergia mediumului adormit şi putând fi vizibilă chiar cu ochiul liber. Unii mediumi experimentau fenomenul de proiecţie astrală sau eterică pe parcursul şedinţelor spiritiste, când deveneau temporar asemenea sufletelor care decedează. Astăzi extracorporalitatea este un fenomen paranormal notoriu, existând cursuri şi şcoli iniţiatice ce promovează tehnici moderne de provocare a acestei experienţe de neuitat. Prin urmare, ectoplasma este aspectul detectabil al unei decorporalizări eterice, este energia care însoţeşte conştiinţa când aceasta părăseşte corpul la moarte.

Poate că şi din aceste considerente, mulţi oameni cred că orice ectoplasmă fotografiată sau percepută cu extrasimţurile ar fi o fantomă, adică un suflet pierdut între două lumi. Realitatea este însă alta. La moarte, sufletul se scurge din trup sub forma de ectoplasmă, dar apoi se reduce la forma de glob, care îi permite să călătorească mai repede şi în locuri diferite. Este un fenomen natural. Deci ectoplasma este starea temporară a sufletului desprins iremediabil de corp, urmată foarte repede de metamorfozarea sa în forma de sferă luminoasă, spirit liber.

Iată o serie de fotografii succesive, realizate la înmormântarea unui copil, în care vedem cum se desprinde de cadavru corpul eteric, la câteva zile după moarte. Cu ocazia slujbei oficiate de preot, şi ultima rămăşiţă de energie eterică părăseşte iremediabil corpul, această energie vitală fără inteligenţă urmând să se risipească în spaţiu. Vezi *foto A1 a, b, c*, care au fost luate la câteva secunde una după cealaltă, fenomenul nefiind observat cu ochiul liber de către cei prezenţi.

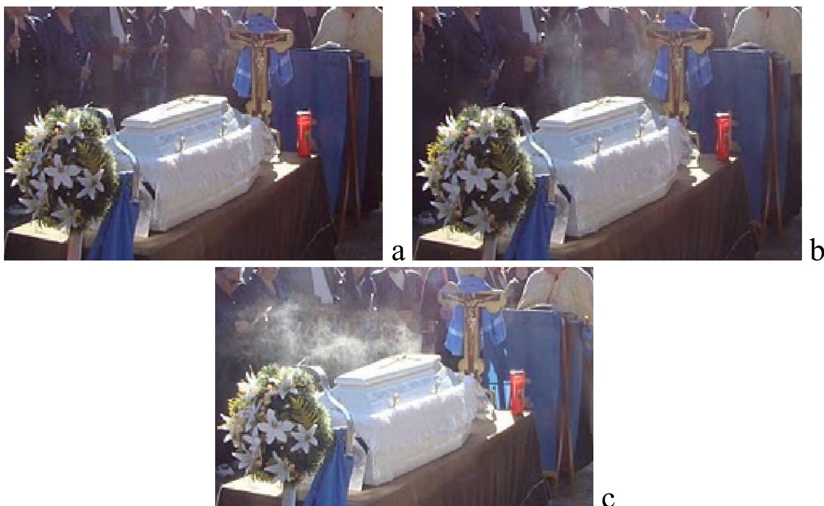

Foto A1 (a - c) Desprinderea treptată şi definitivă a corpului eteric din legătura sa cu corpul fizic

În mod normal, carcasa energetică rămasă de pe urma spiritului eliberat de trup se descompune în particulele sale eterice componente. Uneori însă aceste resturi apar într-o formă oarecum compactă, de fum sau nor, plutind aiurea prin atmosferă. Când aceste ectoplasme rătăcitoare sunt surprinse de aparatele fotografice, pot fi asociate cu fantomele, vampirii sau alte produse ale imaginaţiei. Astfel de carcase astrale prezintă uneori o oarecare inteligenţă remanentă minoră, precum a animalelor inferioare, dar nu se compară cu inteligenţa spiritelor umane. Uneori, aceste resturi de energie pot fi preluate de spirite inferioare, pentru a realiza anumite efecte asupra naturii şi oamenilor speriaţi. Să reţinem însă că lumea spiritelor evoluate se află la un nivel vibratoriu mai ridicat decât nivelul strigoilor, moroilor, fantomelor etc. Aceste arătări din urmă au o inteligenţă redusă. De la spiritele înalte ne-a parvenit doctrina spiritistă, care este un factor iluminator de educaţie morală şi progres ştiinţific.

Pe timp de ceaţă, pozele arată forme ca în *foto 1.5-2*, nu cu aspect ectoplasmatic. Putem fi absolut siguri că am surprins o ectoplasmă în fotografie atunci când nu este prea frig încât să ne

iasă aburi din gură şi când nu avem prin preajmă vreo sursă de fum sau abur. Neavând nicio explicaţie fizică, acest abur straniu capătă o aură de mister autentic. Iată un exemplu, în *foto A2*.

Foto A2 Ectoplasmă autentică

În ultima vreme, am constatat că unii „parapsihologi” susţin în public că diversele ectoplasme, mai mult sau mai puţin autentice, ar fi chipurile, spirite, ba chiar spirite rele, care fac necazuri oamenilor. Este o eroare nemăsurată. În primul rând că ectoplasmele de culoare deschisă, cum sunt majoritatea, nu sunt şi nu pot fi parte a lumii întunericului. Spiritele rele au culori închise şi apar foarte rar ca globi în fotografii. La fel de rar apar în poze ectoplasme de culori sumbre. În al doilea rând, repetăm că ectoplasmele sunt doar energii rătăcitoare fără conştiinţă, deci ele nu vor face rău nimănui, neavând voinţa necesară pentru asemenea acţiune.

Din păcate, mulţi „parapsihologi” cabotini preiau idei din filmele horror americane şi le validează, neconştientizând efectele psihologice extrem de nocive asupra populaţiei. Persoanele cu idei obsesive abia aşteaptă să se agaţe de o dovadă că fantasmele din coşmarele lor sunt reale, nu închipuite de creierul lor bolnav. Şi alte persoane instabile psihic pot prelua cu uşurinţă astfel de idei macabre şi să le transmită semenilor, într-un lanţ al terorii autogenerate de ignoranţă şi reavoinţă.

În privinţa spiritelor inferioare, trebuie să conştientizăm că **noi**, oamenii le dăm energia pentru a ne face rău. Gândurile şi emoţiile noastre malefice sunt preluate de aceste vieţuitoare inferioare, care se „umflă" cu ele, căpătând putere. Prin urmare, oamenii de bine nu trebuie să fie obsedaţi de prezenţa acestora, fiindcă „ceea ce gândeşti ţi se va întâmpla". Adică, acordându-le atenţie şi importanţă, practic le hrănim cu energia noastră. Cel mai bine ar fi să le ignorăm şi să ne gândim mai des la lumea minunată a spiritelor bune, puternice, care pot alunga într-o clipă întunericul prin lumina prezenţei lor angelice, care vine de la Domnul Dumnezeu cel atotputernic...

ANEXA 4
Miracolul din 13 octombrie 1917 de la Fatima, Portugalia

Pe data de 13 octombrie 1917, la şase luni de la prima apariţie a Maicii Domnului celor trei copii senzitivi, aproximativ 70.000 de oameni au trecut prin mlaştini, pe o ploaie torenţială, pentru a ajunge pe dealul unde aveau loc apariţiile. Atunci s-a petrecut cel mai mare miracol al tuturor timpurilor, care nu poate fi pus pe seama *„halucinaţiei colective",* deşi niciun observator astronomic nu a consemnat ceva neobişnuit în acea zi. A fost un gen de simulare teatrală a sfârşitului lumii, dar cât se poate de reală şi dirijată de înţelepciunea şi puterea divină.

Miracolul Soarelui

«Dintr-odată, ploaia s-a oprit şi norii de dimineaţă s-au risipit. Soarele a apărut ca un disc de argint şi a început să se învârtă ca o roată de foc, proiectând în toate direcţiile jerbe de lumină, a căror culoare s-a schimbat de mai multe ori. Raze galbene, roşii, verzi, albastre colorau norii, copacii, dealurile, dând un aspect straniu peisajului, transformat în acest mod nemaivăzut de către Creatorul său. După câteva minute, astrul s-a oprit, radiind o lumină ce nu deranja ochii; apoi şi-a reluat dansul acesta stupefiant. Fenomenul

s-a repetat de trei ori, de fiecare dată cu o mişcare şi mai rapidă, cu o lumină şi mai puternică, şi mai colorată. În cele 12 minute cât a durat acest spectacol impresionant, mulţimea a rămas în suspans, urmărind cu gura căscată acest fenomen dramatic şi captivant, care se putea vedea pe o rază de 60 km. Apoi spectatorii au avut impresia că Soarele se desprinde de pe firmament şi se prăvale asupra lor. Un strigăt puternic a izbucnit, în acelaşi timp, din toate piepturile. Mulţimea plângea şi se aştepta să vină sfârşitul lumii. Unele persoane au îngenuncheat, altele au ţipat, altele au început să se roage cu voce tare... Soarele şi-a încetat prăbuşirea şi s-a întors încet la locul său. Nu mai erau nori, cerul era limpede, de un albastru azuriu. Întreaga mulţime s-a ridicat şi a rostit rugăciuni. Hainele oamenilor, complet udate de ploaie cu doar o clipă înainte, s-au uscat instantaneu. Starea de entuziasm a oamenilor a fost apoi de nedescris.»

(extras din „Stigmatizaţi şi viziuni divine”, de Sanchez Ventura y Pascal)

- SFÂRŞIT -